

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - DECEMBER 2012 JANUARI/FEBRUARI 2013

BELGIË - BELGIQUE	
PB	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

Bij elke trekking een Jackpot van minstens

1.000.000€*

... en de grootste kans
om miljonair te worden!

* Te verdelen onder de winnaars met de 6 juiste nummers.

www.lotto.be

Lotto

Goed gespeeld

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
H.Vanveldekesingel 150/29
3500 Hasselt

Redactie

Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Gerrit Vertommen
Marijn Peters
Tim Houbrechts
Jean-Luc Fobé

Foto

David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
Cederic Janssens
Marcel Coppens

Coverfoto

België - Estland
Nathan Bolaers is door,
Lepp en Patrail kijken toe.
(foto: Cederic Janssens)

Initia Hasselt naar de 1/8 finale van de Europacup!

Het was al een heel eind geleden dat een Belgische ploeg het nog eens ver schopte in de Europacup. Nadat Hasselt en Tongeren er bij de heren verleden jaar beiden met één doelpuntje verschil uitgingen, is het dit jaar wel prijs. Na eerdere overwinningen tegen een Cypriotische, een Nederlandse en een Estse ploeg schakelde Hasselt in de 1/16de finales het Montenegrijnse Niksic uit, en mag Initia zich opmaken voor de 1/8ste finale. Daar horen uiteraard de felicitaties van de VHV bij.

Verder blijft de top van de Vlaamse sport het handbal viseren. Nadat in 2011 de topsportschool handbal kost wat kost voor de bijl moest, gaat de afbraakoperatie intussen rustig verder. Handbal moet de prijs betalen voor de tegenvallende resultaten van de Vlaamse topsport in Londen, en wordt als enige sporttak uit categorie 3 (de op één na laagste) geschrapt van de topsporttakkenlijst. Het gevolg is dat er geen publieke middelen meer besteed zullen worden aan handbal als topsport, en dat de VHV geen topsportcoördinator meer zal hebben.

Ondanks de misschien tegenvallende (ten opzichte van wat?) resultaten van de nationale ploegen dragen de handballiefhebbers de internationals in ieder geval een warm hart toe. De goede opkomst, maar vooral de uitgelaten en positieve sfeer in het Dommelhof voor België - Estland waren een welkom steuntje in de rug voor alle betrokkenen. Ivan Kopljar blikt erop terug in deze editie.

Mocht handbal sneuvelen als topsport (bij het ter perse gaan had minister Muylers zijn definitieve beslissing nog niet gecommuniceerd) zal het geweer bij de VHV in ieder geval op een aantal vlakken van schouder moeten worden veranderd. Een opwaardering van de Beneluxliga, die in ieder geval kan bijdragen tot een verhoging van het niveau, kreeg inmiddels de steun van de Vlaamse, Nederlandse en Luxemburgse betrokken partners. Of ook de Waalse bond LFH haar steun zal verlenen aan een competitiehervorming zal de komende weken en maanden moeten blijken. In dat geval zal er vanaf 2014/2015 van september tot februari Beneluxliga gespeeld worden, gevolgd door een play-off in eigen land.

Alle reeds aangegane verbintenissen zullen door de VHV worden nagekomen, en we kijken dan ook uit naar het kwalificatietornooi van de U21, onder leiding van Alex Jacobs, in Hongarije, begin januari 2013. Tegenstanders zijn Hongarije, Zweden en Portugal.

De redactie wenst alle handballiefhebbers in ieder geval het allerbeste voor 2013!

David Szlezak, Final 4 Manager 'We hebben nog groeimarge'

De Velux EHF Champions League Final4 is de jaarlijkse hoogmis van het internationale clubhandbal. Sinds gaat deze handbal tweedaagse door in de prachtige Lanxess Arena in Keulen, net over de grens. Deze biedt plaats aan 20.000 toeschouwers. De EHF heeft voor haar paradepaardje een full time manager in dienst. David Szlezak (38) was een goede handballer. De linkshandige hoekspeler speelde meer als 150 keer voor de Oostenrijkse nationale ploeg, waarvan hij ook de kapitein was. Hij speelde onder meer voor de Bundesligaclubs FA Goppingen en de Rhein Neckar Lowen. Na zijn actieve spelerscarrière werkte hij aan zijn reconversie in de sportmarketing. Voor Handbal X-tra was hij graag bereid om meer info te geven over de Velux EHF Champions League Final4.

Wat moet iemand die er nog nooit geweest is zich voorstellen bij de Final 4 van de Champions League?

David Szlezak: 'Eerst en vooral is het een weekend dat volledig in het teken staat van tophandbal. Wij halen alles uit de kast om de handbalsport zijn beste beentje te laten voorzetten aan de buitenwereld. Want het evenement gaat veel verder dan de handballiefhebber. Het bereikt de sportliefhebber. Het is sportief entertainment van de bovenste plank op het veld, maar we organiseren ook veel randevenementen. Onze sponsors Velux, Jack&Jones, Bet-at-Home en Adidas hebben binnen en buiten de Lanxess Arena allerlei stands. Er is een klank en licht spektakel voor de wedstrijden, de prijsuitreiking op zich is een heel event, en we verwelkomen duizenden toeschouwers en VIP's, die zorgen voor een fantastische sfeer. Onze partners organiseren ook randevenementen voor hun gasten en het Forum Club Handbal vergadert in de marge van de Final4. Dit jaar zullen we ook

nog op vrijdag een ploegvoorstelling houden in de Lanxess Arena, met Live muziek. De toegang hiervoor zal gratis zijn en we verwachten daarvoor alleen al 3000 toeschouwers. Zo proberen we elk jaar enkele nieuwe dingen uit.'

Is het moeilijk om innoverend te blijven bij een evenement dat nu reeds uit zijn voegen lijkt te barsten?

David Szlezak: 'De Final 4 wordt sinds 2010 in Keulen gespeeld. Ik was er nog niet bij in 2010. Toen organiseerde het vast personeel van EHF Marketing de eerste editie. Na de eerste editie heeft men een grondige evaluatie gemaakt. De buitenwereld had misschien niets in de gaten, maar intern waren er wel een aantal problemen geweest. Daarom besliste men iemand aan te werven die zich enkel en alleen met de Final 4 zou bezighouden. Dat ben ik geworden. Ik ben begonnen met een aantal structuren op te zetten, alles goed te budgetteren, een aantal partnerships aan te gaan met onderaannemers en een evaluatie te maken van alle onderdelen. We hebben geschrapt wat tegenviel en extra ingezet waar er nog meer potentieel was. Zo hebben we verleden jaar een optreden van Europe georganiseerd in de hal, voor de finale en bij de prijsuitreiking. Dat draagt bij tot het algemeen spektakel. Aan de andere kant zijn dat dure grappen, en verkopen we er geen enkel ticket extra door. Want op dat vlak is de bovengrens bereikt. We zouden de zaal misschien makkelijk twee keer kunnen uitverkopen. Nu kunnen er 19.750 mensen binnen. Daarvan gaan er 12.500 tickets naar het grote publiek. Elke club die zich plaatst krijgt 500 tickets ter beschikking, in de vier hoeken. Er zijn 1.000 tickets voor onze

reispartner Vieten tours, die ook verblijf en zo regelt voor mensen die pakketten kopen. 2.500 tickets zijn louter als VIP ticket te koop en 700 tickets zijn voorbehouden voor de vaste partners van de Lanxess Arena. Dan zijn er ook nog een paar honderd voor de vrijwilligers en journalisten, en ten slotte zijn er enkele zitjes die we om veiligheidsredenen niet kunnen aanbieden. Uitbreiden naar een grotere arena is niet evident want er zijn er niet veel die meer aankunnen dan de Lanxess Arena. De O2 Arena in Londen zou bijvoorbeeld een optie kunnen zijn. Maar Engeland is niet zo'n handballand. Er zit natuurlijk ook wel een politiek luik aan die kwestie vast. Sommigen opperen dat de Final 4 steeds in Duitsland doorgaat. Wij van EHF Marketing zijn daar niet mee bezig. Wij proberen een zo goed mogelijke organisatie neer te zetten. Een organisatie waarbij de sport er goed uitkomt, en waarbij voldoende middelen gegeneerd worden. Daarvoor is de continuïteit belangrijk. We hebben nu een goed netwerk opgebouwd in Keulen, voor hotels, dienstverleners, medewerkers en leveranciers. We hebben ook een contract tot en met 2015 in Keulen, en ook financiële steun van de stad Keulen. Er wordt meer dan 2 miljoen Euro uitgegeven door de handballiefhebbers

in de stad, dat is niet niets. Maar als de Raad van Bestuur van de EHF zou vinden dat het na 2015 tijd is om de Final 4 in Rusland, Frankrijk of Spanje te spelen, dan zal dat natuurlijk gebeuren. We hebben nu ook een tweede event dat kan worden opgezet: het Final Event van de EHF Cup. We willen niet spreken over de Final 4 van de EHF Cup, want er is maar één Final 4, die van de Velux Champions League. Misschien komt daar later nog wel een Finale van de Champions League bij de dames bij, want de nieuwe voorzitter (Jean Brihault) wil het dameshandbal stimuleren.'

Hebben jullie een goed zicht op het profiel van de bezoekers?

David Szlezak: 'Zeker, dat is heel belangrijk voor ons. We geven veel geld uit aan een firma die dat voor ons monitort, omdat dit cruciale info is voor onze sponsors en onze marketingstrategie. We zien bijvoorbeeld dat er 65% mannen in het publiek zitten. 62% van de toeschouwers is hoger opgeleid. 50% kwam in 2011 al voor de tweede keer. Keulen als gaststad heeft bij de aanwezigen een acceptatiegraad van liefst 90%. 75% van de aanwezigen is jonger dan 50 jaar. De tevredenheid over de randanimatie steeg van 7,5 op tien in 2011 naar 8,3 op tien in 2012. En zo beschikken we over heel wat gegevens.'

6

België is niet van Keulen, en ieder jaar komen vele Belgische fans kijken. Kunnen Belgen die dat willen eventueel ook als vrijwilliger helpen?

David Szlezak: 'Ja, absoluut. We streven naar een zeer internationale groep van ongeveer 150 vrijwilligers. Zij worden geselecteerd door Stadionwelt, een gespecialiseerde firma. We hebben jaarlijks 300 aanvragen, dus heb je 50% kans dat je erbij kan zijn. Je moet zeker 18 zijn en Engels spreken, Duits is een voordeel. Je kan je aanmelden via de website van de Fi-

nal4 (www.ehffinal4.com), daar is een speciaal onderdeel voor vrijwilligers. Hopelijk zijn er een aantal Belgen die dit jaar meedoen.'

Werken jullie dit jaar met een speciale ambassadeur, zoals Stefan Lovgren vorig jaar?

David Szlezak: 'Nee, niet echt. Stefan Lovgren helpt ons nog wel, maar hij is nu full time manager bij de Zweedse handbalbond, en dat is niet te combineren met het ambassadeurschap. Dat was een nuttig gegeven in de eerste jaren. Nu hebben we een groep van bekende namen die deuren voor ons openen indien nodig, zoals David Barrufet, François-Xavier Houlet of Christian Schwarzer. Ons motto voor de editie 2013 zal in ieder geval "Power Unlimited" zijn. Nu voor Kerstmis moet er in ieder geval nog heel veel de deur uit, want daarna ligt alles stil, waarschijnlijk tot na het WK in Spanje, en dan zal alles weer heel snel moeten gaan. Maar de sponsors waren er vroeg bij dit jaar. Verleden jaar hebben we pas in maart samengezeten over initiatieven als de 100.000 Euro shot van Bet-at-Home. Nu waren we in oktober al bezig over dergelijke initiatieven. Dit jaar zal een partner nog een auto weggeven.'

Goed, dan laten wij je alvast doorwerken!
David Van Dorpe

VELUX®

EHF
CHAMPIONS
LEAGUE

FINAL 4

VELUX EHF FINAL 4

**THE HIGHLIGHT OF
EUROPEAN CLUB HANDBALL**

1/2 June 2013

LANXESS arena | Cologne

Ticket Hotline
+49 221 280 288
Tickets online at
ehfFINAL4.com

VELUX®

JACK & JONES®

bet-at-home

SHARP

UNIQA

Zillertal.at

Stadt Köln

LANXESS arena

'Respect voor de nationale ploeg'

In 1991 kwam de familie Kopljár naar België. Op de vlucht voor het oorlogsgeweld in Kroatië, op zoek naar een beter leven in ons land. Papa Vladi en mama Rada, samen met hun twee kinderen, de achtjarige Ivan en de pasgeboren Vedran. Anno 2012 zit tegenover ons een Belgische tophandballer, meervoudig landskampioen, meervoudig international én doctoraatsstudent aan de Universiteit Antwerpen (UA). Een levend bewijs dat topsport, familieleven en hogere studies kunnen samengaan, als je 't maar verstandig aanpakt. Ivan Kopljár, steunpilaar van KV Sasja én van de nationale ploeg. Dat werd nog eens dik onderstreept in Neerpelt, waar Kopljár tegen Estland uitblinker was in het Belgische kamp.

Eind januari, daags voor zijn 30ste verjaardag, verdedigt *Ivan Kopljár* zijn doctoraatsthesis voor een internationale jury aan de UA. Dan wordt hij dr. Ivan Kopljár en treedt hij in de voetsporen van zijn legendarische landgenoten handballers, de Olympische kampioenen van 1972, die in een adem hun titel aan hun naam verbonden bij de ploegvoorstelling: dr. Nebosja Popovic, dr. Mirolad Karalic, dr. Milan Lazarevic, dr. Dobrivoje Selec, ... Remember?

Ivan Kopljár studeert af als doctor in de biochemie met een doctoraatsthesis over onderzoek op biologische toxines. 'Ik onderzoek het effect van toxines van exotische dieren zoals slangen en spinnen op kaliumkanalen. Dat

zijn eigenlijk proteïnen die de zenuwgeleiding reguleren in uw lichaam. Ik onderzoek dus het zenuwtransport in het menselijk lichaam op moleculair niveau. Het is fundamenteel onderzoek, daarna kunnen bijvoorbeeld farmaceutische bedrijven mijn basisonderzoek gebruiken om verder geneesmiddelen te ontwikkelen. Voilà...,' probeert de Sasjaspeler ons uit te leggen in mentaal.

Ook zijn broer Vedran was een beloftevolle handballer, speelde tot vorig seizoen bij de beloften van Sasja, maar haakte af omwille van zijn studies. 'Vedran studeert schilderkunst aan de Koninklijke Academie van Antwerpen,' vertelt grote broer Ivan met zekere trots, 'zon-

der enige vorm van vooropleiding, zuiver op talent, slaagde hij in het toelatingsexamen. Misschien heeft hij die artistieke genen wel van zijn oom, Zlatko Kopljar, een bekend kunstenaar in Kroatië. (papa Vladi noemt hem *'de Luc Tuymans van Kroatië'*, red.) Hij geniet stilaan wereldwijde erkenning, googel maar eens naar zijn website... Maar voor Vedran zat handbal er niet meer in. Zijn lesuren verlopen zeer onregelmatig, trainen kon hij nog nauwelijks. Jammer, want hij barst van handbaltalent...'

Succesjaren Sasja

Ivan Kopljar kreeg zijn opleiding bij Sasja. Nee, als kind had hij nooit eerder handbal gespeeld in Kroatië. 'Ik wilde eigenlijk basketbal spelen,' lacht Ivan, 'ik ging als kind kijken naar een vriendje en na die basketbalwedstrijd volgde er in de sporthal van Hoboken een handbalmatch. Toen sloeg de vonk over. Handbal, dat wilde ik ook spelen. En zo ben ik bij de pupillen van Sasja beland.'

Maar al gauw kwam het aangeboren handbaltalent van Ivan Kopljar bovendien en stak hij zijn neus aan het venster van het eerste team. 'Ik heb eerst met een piepjonge ploeg nog tegen de degradatie gevochten, zelfs nog de stadsderby tegen Merksem gespeeld,' lacht Ivan Kopljar, 'dat moet in 2001 zijn geweest, toen Sasja met Kevin Jacobs, en later ook met de broers Jimmy en Jeffrey Jacobs aan een nieuwe ploeg bouwde.'

De Antwerpse club maakte net na de eeuwwisseling inderdaad een overlevingstocht door onze topklasse. Maar in 2006 werd Sasja na 31 jaar wachten voor de vierde keer kampioen, meteen de start van een succesverhaal: drie opeenvolgende landstitels, Beker van België en eerste eindwinnaar van de Beneliga. 'Maar het meest tot de verbeelding sprekend blijft voor mij de tornooizege in de Limburgse Handbaldagen', waar we wonnen tegen eersteklassers uit Spanje, Zweden en tegen de Oekraïense kampioen Zaporoshe. Dat was genieten...' mij-

mert Kopljár.

'Helaas viel dat dreamteam uiteen in 2009. We hadden toen een zeer hechte groep, niet enkel talenten, maar ook echte vrienden. Plots wilden sommige andere horizons verken- nen, om uiteenlopende redenen zeg maar, en ik had sowieso al voor mezelf uitgemaakt dat ik weg wilde. De meest voor de hand liggende keuze was Limburg, naar de topploegen, en vermits bij Neerpelt Predrag Dosen, die ik ken- de, trainer was koos ik voor een overstap naar Sporting. Als ik er nu op terugblik was die pe- riode geen onverdeeld succes. Ik ben daar drie jaar gebleven, 2,5 eigenlijk want halfweg het laatste seizoen ben ik al gestopt omwille van mijn doctoraat. Maar ik heb in Noord-Limburg ook leuke momenten beleefd. Vooral het twee- de seizoen hadden we een team om resultaat mee te halen. Met Marko Stupar en Goran Ca- jevski kon ik bovendien Servo-Kroatisch spre- ken op en naast het veld. Ja hoor, ik spreek nog vlot Servo-Kroatisch met mijn ouders. Of met de vader van Sasjaspeler Luca Groff.'

Vergelijking

'Of ik gelukkig was in Neerpelt? (denkt na...) Och, er heerst sowieso een andere mentaliteit in Limburg. Maar zowel met de spelersgroep als met de omkadering had ik een zeer goede relatie. Als ik de twee clubs waar ik gespeeld heb vergelijk, dan moet ik toegeven dat Sasja en Nelo niet gek veel van elkaar verschillen. Twee redelijk gestructureerde clubs, beide met een bekwame technische staf en een warme entourage. Sommige aspecten zijn beter bij Sasja, en andersom. Wel moet ik zeggen dat hoewel beide clubs een goede jeugdwerking hebben, Sasja zijn jonge talenten sneller het vertrouwen geeft voor de fanionploeg en daar telkens weer de vruchten van plukt. Kijk maar naar de huidige generatie jong talent, die nog moet groeien maar wel zeer beloftevol is. Dat heeft Neerpelt te weinig gedaan, alhoewel men nu ook stilaan een inhaalbeweging heeft gemaakt en de kaart jeugd trekt. Dat ik uiteindelijk al vroeger bij Neerpelt ben vertrokken dan gepland heeft enerzijds te maken met om- standigheden rond mijn doctoraat maar ook met mijn familiaal leven. Ik heb twee kleine kinderen en zag die op de duur nog nauwe- lijks. En dat wéégt op je, ook sportief...

Het feit dat Sasja opnieuw heel wat spelers verloor heeft die keuze nooit beïnvloed. Ik wilde sowieso *back to the roots*, en ik wist dat

er met een nieuwe generatie talent werd ge- bouwd aan een nieuwe ploeg. Vier basisspelers ineens vervangen is natuurlijk niet niks en bovendien verloren we al snel enkele sterk- houders door blessure. Kevin Jacobs, Axl Van Ginneken, Nemanja Kostic, Ruben Roelants, Hans Lambriqts, ... we hebben onze portie tegenslag wel gehad hoop ik. Eigenlijk zie ik parallellen met de situatie rond de eeuwwis- seling: veel jonge spelers, veel talent maar wein- ige ervaring. Misschien moeten we nu echter niet opnieuw tegen de degradatie vechten. Dat hoop ik tenminste ... Nog vergelijkbaar met het Sasja van toen is dat dit een talentvolle jonge garde is die er wil voor gaan, die kei- hard wil werken om aan de top te geraken. Dat had onze generatie toen ook, die mentaliteit, die inzet, dat leren met vallen en opstaan. En daarom geloof ik ook zo sterk in dit project, in deze groep schuilt een enorme toekomst. Een ruwe diamant als Luca Groff hebben we misschien nog nooit gehad bij Sasja. Een echte shotter... Nee, play-offs mogen we intussen wel vergeten. We hebben de drie nipte nederlagen van de competitiestart helaas cash betaald. Jammer...'

Nationale ploeg

Ivan Kopljár speelde tegen Estland zijn 79ste interland en scoorde al 252 doelpunten voor België. Dit is een aardig cv dat ongetwijfeld wat doet met een mens...

'Ik heb er nooit echt bij stilgestaan,' blijft Ivan Kopljár bescheiden, 'ik hoorde Jo Delpire altijd wel zeggen: op naar de honderd, Ivan. Want Jo heeft natuurlijk het recordaantal in- terlands, ik denk ruim 120. Maar voor mij blijft spelen voor de nationale ploeg gewoon een on- waarschaajlijke eer. Dat ik tegen Estland een sterke beurt maakte is mooi meegenomen, maar voor mij primeert het collectief. Trou- wens, de nationale ploeg zou voor elke Belgi- sche speler een uitdaging, een betrachtning moeten zijn. Ik vind het jammer dat bepaalde spelers afhaken. Sommige jongens hebben al- tijd wel een excuus, professioneel, familiaal, blessurelast, of gewoon geen zin. Begrijp ik niet! (*verheft zijn stem*) Zowel in goede als min- der goede tijden moet je achter de Belgische ploeg staan. Ik hoor zeggen: het ontbreekt de nationale ploeg aan professionalisme. Of nog: het is een bijkomende belasting voor je job, voor je familie... Onzin! Gelukkig ervaar ik de laatste tijd beterschap, is er blijkbaar meer

12

bereidheid om zich voor de nationale selectie beschikbaar te houden. Maar toch betreurt ik het nog steeds dat een Bart Lenders geen deel uitmaakt van de nationale ploeg. Die had de voorbije jaren toch voor een enorme meerwaarde kunnen zorgen?

Trouwens, ... ik wil de entourage van de nationale ploeg eindelijk eens publiek danken voor de inzet. De technische staf, de medewerkers van de VHV, de spelers, de topsportcommissie, de supporters, kortom iedereen die zich inzet om die nationale ploeg te laten voortbestaan en te doen groeien. Misschien blijven die mensen qua resultaten wel op hun honger zitten maar toch is er een gunstige evolutie. Je voelt dat aan de meest recente resultaten, we zitten in een positieve spiraal. In Neerpelt hadden we een enthousiaste meute supporters achter ons, dat doet iets met je. De nationale ploeg heeft dat zeker nodig en wij spelers appreciëren dat erg. Ondanks alle geruchten, ondanks het feit dat het soms vechten tegen de bierkaai is, blijf ik pleiten voor meer respect voor de nationale ploeg.'

Estland als voorbeeld

Tegen Estland werd nog maar eens duidelijk dat een handjevol spelers wel het verschil kan maken. Kleppers als Mait Patrail, Martin Johannson en Dener Jaanima, jongens die professioneel met hun sport bezig zijn en in bui-

tenlandse competities spelen, doen de balans overhellen. Of dat voor de Belgen niet frustrerend is?

Ivan Kopljar: 'Uiteraard is dat frustrerend. Maar het is ook de realiteit. Je strijdt niet met dezelfde wapens, zo eenvoudig is dat. We kunnen ons tegen zo'n ploeg misschien één keer overtreffen, maar geen twee of drie keer. Vijf jaar geleden leden we tegen Estland nog een kleine nederlaag. Intussen hebben ze diverse spelers in de Bundesliga geparkeerd en maakten ze een enorme vooruitgang. Die kloof is voor ons niet meer te overbruggen. Daarom vind ik het positief dat Thomas Cauwenberghs naar Frankrijk is vertrokken. Ik hoop dat nog andere talenten zijn voorbeeld zullen volgen. Want dat is de enige kans op progressie voor onze nationale selectie op kortere termijn. Neem Estland als voorbeeld! Of Nederland, waar bijna alle spelers van de nationale ploeg in het buitenland spelen én groeien. Terwijl het clubniveau bij onze noorderburen ook ter plekke trappelt. Of de nationale ploeg een toekomst heeft? (reageert verbolgen) Maar natuurlijk. Veel zal uiteraard afhangen van wat er met het topsportstatuut gaat gebeuren. Hopelijk geraken we daar uit. Maar we moeten doorgaan. Er is talent, onze U18 en U21 kunnen mee op Europees niveau hé. Onze jeugd is bijvoorbeeld evenwaardig aan de Nederlandse. Maar je moet dat talent verder ontwikkelen. En daar knelt het schoentje. Dan groeit het

verschil. Intussen hebben we voor de nationale selectie een op en top professionele trainer, Yérime Sylla, die vanuit een zeer professionele aanpak tewerk gaat. Die heeft met Dunkerque alles bereikt, als speler én als coach. Een rasechte vakman, en dat ervaar je. Je wordt er enkel béter van, en bij uitbreiding ook je club. Na het verlies tegen Estland heeft hij ons nogmaals bevestigd dat hij in deze selectie gelooft en zeker met die groep verder wil.'

Clubhandbal stagneert

Ook Sasja heeft een samenwerkingsverband met Yérime Sylla. Twee keer per week komt deze toptrainer overgewaaid van Noord-Frankrijk voor een ochtendtraining bij de Antwerpse club. Soms neemt hij ook de avondtraining voor zijn rekening. Een verrijking?

'Absoluut,' bevestigt Ivan Kopljár, 's ochtends ligt de nadruk op krachttraining. Meestal zijn dan de jonge spelers present. 's Avonds geeft hij techniek en tactiek. Ikzelf probeer een keer per week een ochtendtraining mee te pikken. En geloof me, misschien nog niet dit seizoen, maar zeker in de toekomst zal die jonge garde zeker qua kracht enorme progressie maken. Want in ons handbal op topniveau speelt kracht een doorslaggevende rol.'

Dat Sasja, net zoals Tongeren, Hasselt, Nelo en Bocholt steeds meer wil evolueren naar een moderne, professionele aanpak van onze sport, is zo klaar als een klontje. Toch is het een onwrikbare vaststelling: momenteel stagneert onze competitie. Hoe zit het met de toekomst van ons clubhandbal?

Ivan Kopljár: 'Eerlijk gezegd, ik voel aan dat qua clubbeleid niet alle neuzen in dezelfde richting wijzen. Drie van de Limburgse ploegen hebben een dubbele bezetting, met op elke positie een volwaardige wisselmogelijkheid. Bij de anderen is het puzzelen, of zelfs huilen met de pet op. Want de niveaoverschillen zijn te groot. Vandaar ook die enorme kloof in de eindscores. Dat is niet gezond voor ons handbal. De competitie verliest aan waarde, de aantrekkelijkheid neemt af, de aandacht van zowel toeschouwers als media daalt. Daar moet iets aan gebeuren. We hebben nu gelukkig enkele geslaagde wedstrijden op tv gehad. Ik hoor in mijn omgeving terug positieve reacties, ook van mensen die niet speciaal handbalminded zijn. Laat ons in dit gunstig handbalklimaat proberen verder te evolueren. Maar dan moeten we toch minstens zes tot acht eersteklassers bereid vinden om een stap vooruit te zetten...'

Cois Van Aelst

Véronique Bormans (HB St-Truiden):

‘Handbal is de rode draad in mijn leven’

‘Nee, dit was geen topper,’ treurt Véronique Bormans een half uur na de afgetekende nederlaag tegen DHW. De Antwerpse meisjes hadden net revanche genomen voor de smadelijke nederlaag in Sint-Truiden op de eerste speeldag. Véronique Bormans scoorde vijf keer en was samen met Sofie Geutjens zowat het enige lichtpunt tussen die bleke Haspengouwse meiden. En toch is het balen. ‘Dit had niet mogen gebeuren,’ zucht Véronique, ‘we waren echt te zwak, vooral in verdediging. Maar wat wil je? De ploeg was gebouwd rond Sarina Leenen en zij is voor een maand naar Australië. We hebben te weinig bank. Ik heb het clubbestuur daar herhaaldelijk voor gewaarschuwd. We voelen ons wel wat in de steek gelaten...’

14

Dit is Véronique Bormans voluit. Het hart op de tong, nooit een blad voor de mond, altijd recht voor de raap. De volbloed Limburgse heeft ook recht van spreken na zo’n schitterende handbalcarrière. Zij behoorde tot de eerste leerlingen van de Topsportschool, speelde bij Tongeren, ging dan naar Meeuwen. Daarna verhuisde ze naar Fémina Visé, waar ze enkele topjaren beleefde, en stak op haar hoogtepunt de grens over naar BFC Beek. Véronique Bormans keerde terug naar Meeuwen (*‘Mijn mindere jaren,’ vindt ze zelf*) en sluit nu haar handbalcarrière af bij Sint-Truiden. Niet mis als parcours hé?

‘Ja, da’s niet slecht. Hoe ik daar op terugblik? Alleszins met een tevreden gevoel,’ begint Véronique Bormans. ‘In ben tenslotte dertig, voor de competitie start heb ik al aangegeven dat het misschien wel mijn laatste seizoen wordt. Dan kun je inderdaad eens omzien. Ik heb drie jaar niet echt meer mijn niveau gehaald. Omwille van privéredenen. De entourage bij Meeuwen heeft daar gelukkig heel veel begrip voor getoond. Ik ben het clubbestuur en de speelsters van Meeuwen daar erg dankbaar voor. Dit seizoen ben ik aangenaam verrast dat het weer beter loopt. Het lukt opnieuw, maar ik herhaal: we hebben te weinig wisselmogelijkheden. En als je dertig bent snak je vlugger naar een aflosbeurt. Ik kan geen volledige wedstrijd meer voluit gaan, dat is nogal evident. En toch moet ik de laatste weken zestig minuten blijven knokken...’

Hoogtepunten

‘Maar je vroeg me naar mijn carrière hé. Wel, als ik er nu over nadenk had ik misschien nooit

Tongeren mogen verlaten,’ verrast Véronique Bormans ons, ‘Ik was destijds de eerste die de club verliet. Momenteel spelen er nog altijd zeven speelsters van het Tongeren van toen in eerste nationaal: Karen Peters bij Rhino, Jolien Moermans, Sofie Nouwen en Annelies Penders bij Visé, Marijn Peters, Jessie Smullenberghs en ikzelf bij Sint-Truiden. We hadden toen een sterk team kunnen uitbouwen. Toen Tongeren in eredivisie kwam staken wij als jongeren maar pas de neus aan ’t venster. En ik was ongeduldig, ik wilde me bewijzen, ik wilde mijn plaats afdwingen. Het ging niet vlug genoeg, begrijp je? Ik wou ook een stap hogerop zetten. Ach, als je 18 à 19 jaar bent moet je niet te veel verwachten. Wel vooral geduldig blijven en jezelf niet te veel druk opleggen. Kortom ik wilde mijn horizon verruimen, weg bij Tongeren dus ...’

Véronique Bormans speelde ruim zes jaar op topniveau in eigen land. Eerst bij Meeuwen, daarna bij het successteam van Fémina Visé. Dat was de periode van prijzen winnen voor haar...

‘De damescompetitie had toen echt niet veel body. Een ploeg of drie op niveau, voor de rest figuranten,’ herinnert Véronique zich. ‘Voor mij was Visé bijvoorbeeld een enorme uitdaging. Beek ook. Misschien niet de beste ploeg in Nederland, maar je speelde wel elk weekend een topwedstrijd. Het was een mooie periode, waarin ik vier hoofdprijzen won. Eén beker met Meeuwen, twee keer bekerwinnaar met Visé en één keer landskampioen met Visé. Dat was genieten hé, een absoluut hoogtepunt, inderdaad...’

Een ander hoogtepunt: haar uitverkiezing tot ‘Speelster van het Jaar’ in 2005. Alhoewel ... die titel werd overschaduwd door hét incident...

De bril van Sus Evers

Véronique Bormans heeft een rebels imago. Ze geniet de reputatie nogal temperamentvol te zijn. Ooit had ze tegenover een scheids een ongelukkige reactie en werd geschorst. En dat incident blijft haar nog steeds achtervolgen. Ten onrechte, vindt ze zelf...

Véronique Bormans: 'Die uitverkiezing tot speelster van het jaar beschouw ik ongetwijfeld als een bekroning. Helaas heeft die titel nooit echt in de picture gestaan. Ik heb nooit echt de erkenning gekregen die ik had verdiend. En dat enkel en alleen omwille van dat stomme incident, van die pijnlijke misstap waar ik zwaar voor geboet heb. Ik geniet helaas een zekere rebelse reputatie, waar ik echter niet mee akkoord ben. Maar het is blijkbaar eigen aan onze maatschappij om iemand met een bepaald imago te stigmatiseren. Er is dat incident geweest met die arbiter en sindsdien ben ik rebels, uitdagend, opvliegend. Te gek! Men heeft mij verweten naar Nederland te ver-

trekken om mijn schorsing te ontlopen. Dikke zever! En eens terug in België blijf ik altijd die speelster die zich tegenover de scheids heeft misdragen. Terwijl men vergeet mij te beoordelen op mijn prestaties. Is dat de Belgische mentaliteit misschien? Ik vind dat jammer, onheus ook wel, ik verdien die reputatie zeker niet. Maar goed, het zij zo, ik doe mijn ding en hoop met Sint-Truiden nog mooie dagen te beleven.'

Buitenland

Véronique Bormans proefde enkele seizoen van tophandbal in Nederland. Een competitie die knap wat meer te bieden heeft als de onze. Een buurland dat ook heel wat topspelsters heeft in buitenlandse competities. Kijk je daar naar op met bewondering?

'Ach, je moet dat relativeren,' verrast Véronique Bormans alweer, 'niet alle ploegen zijn daar top hé. Het zijn er ook maar enkele, maar die kunnen dan wel Europees mee. En hun nationale ploeg speelt omzeggens volledig in

buitenlandse competities. Het grote verschil is dat die Nederlandse clubs meer en op een hoger niveau trainen. En ook aan krachttraining doen. Die meiden zetten ook alles aan de kant voor handbal, hun studies, hun gezin, hun job, hun vrienden, hun hobby's,... En dat ontbreekt bij ons. In België is handbal een bijgerecht voor de meeste meisjes. Andere bezigheden, zoals werk, kinderen, reizen, zijn prioritair. Zolang we die mentaliteit niet doorbreken raken we geen stap vooruit. Akkoord, de laatste jaren is er een zekere kentering. Ons clubhandbal evolueert naar een hoger niveau. Er zijn toch al een vijftal ploegen die elkaar waard zijn, die voor de prijzen kunnen spelen. Momenteel zijn dat Rhino, DHW, Hasselt, Fémina Visé en Sint-Truiden. Daartussen moet je de kampioenen zoeken. Of de bekerwinnaar. Maar daarachter gaat een serieuze kloof.'

Over een eventuele relance van een nationale damesselectie is Véronique Bormans minder enthousiast. Ze staat niet negatief tegenover het idee, maar heeft de nodige reserves.

Véronique Bormans: 'Als je een groep samenbrengt met de juiste mentaliteit ben ik zeker pro. Maar ik herhaal: daar knelt het schoentje hoor. Sommige meiden denken dat twee keer trainen volstaat. Nee dus, in Nederland wordt vier tot vijf keer per week getraind. Ze moeten willen wérken hé, om altijd maar béter te worden. Daar moet eerst iets aan veranderen, aan die inzet en trainingsbereidheid van onze meisjes. Dat onze grootste talenten naar het buitenland vertrekken om zich in grotere competities te vervolmaken, vind ik wél nodig. Daar kunnen we alleen maar beter

van worden. Dat gebeurt in Nederland overigens ook. En daar plukt dan de nationale ploeg de vruchten van...'

Positieve constante

Véronique Bormans raakt zo stilaan in de herfst van haar carrière. Wat betekent handbal eigenlijk in haar leven?

'Alles....' verrast Véronique Bormans voor de derde keer, 'handbal is de enige constante in mijn bestaan. Het is altijd de rode draad in mijn leven geweest. Ik heb eigenlijk altijd in functie van handbal geleefd. Daarom dat ik me stilaan ook vragen stel nu het einde in zicht is. Ik ben niet te beroerd om toe te geven dat ik angst heb voor het zwarte gat, voor een leven zonder handbal. Of ik later training wil geven, me bezighouden met de jeugd, een bestuursfunctie.... ? Heb ik echt nog niet over nagedacht. Handbal is nog altijd mijn leven. Ik zet er alles voor opzij, en dat is altijd zo geweest. Ook wat mijn job betreft. Ik werk van *nine to five*, daarna is er handbal. Ik zou een job zoeken in functie van mijn handbal, niet in functie van mijn maatschappelijke status.

Of ik nog een ei wil leggen? Misschien wel... Kijk, ik ben een optimist en dat wil ik met overtuiging overbrengen op het dameshandbal. We moeten vooral positief denken, leren van mekaar, en mekaar niet beknibben, bekritisieren of veroordelen. Het dameshandbal in België zit in een positieve spiraal. Laat ons dat zo houden en dat vooral trachten te benutten. Met negativisme bereik je niks.'

Cois Van Aelst

17

Planning VTS cursussen 2013

Aspirant-initiator handbal: (hier komen nog cursusorganisatie bij in de loop van 2013)

- Aspirant-initiator Desselgem: 2 en 3 januari 2013

Initiator handbal: (algemeen en specifiek gedeelte)

- Initiator Lebbeke/Dendermonde: start op 3 februari 2013, lessen in de weekends

- Initiator Meeuwen: start op 3 februari 2013, lessen in de weekends

Trainer B handbal: (specifiek gedeelte)

- Cursuslocaties vooral in Gent en Herentals: start oktober 2013, lessen in de weekends

Toelatingsvoorwaarden: In het bezit zijn van het diploma algemeen gedeelte trainer B (alle info over cursusorganisatie via www.bloso.be) of in het bezit zijn van het diploma Master of Bachelor van de lichamelijke opvoeding.

Meer info of vragen: Gerrit Vertommen (Directeur Sportkaderopleiding handbal)

0486 90 67 46 – gerrit.vertommen@handbal.be

Inschrijven kan alleen via website Bloso: www.bloso.be/VlaamseTrainersschool

'Lakerveld in Houthalen, dat is een fijne zaal'

De maand november was een maand met heel wat media aandacht voor het handbal. De VRT bracht een aantal wedstrijden Live, zoals België-Estland, Bocholt-Neerpelt en Hasselt-Sasja. Voor zo'n Live uitzending worden heel wat mensen en middelen ingezet door de publieke omroep. Handbal X-tra profiteerde van de stilte voor de storm om tussen het opzetten van de camera's en het begin van de wedstrijd Hasselt-Sasja enkele VRT-medewerkers aan te spreken. Wat vinden ze van handbal?

Koen Marcoen is er zeer regelmatig bij als er zaalsporten op Sporza worden uitgezonden. Hij is 44, afkomstig uit Herdersem bij Aalst en al 20 jaar aan de slag voor de VRT. Wie al eens op een wedstrijd was die door de VRT gecapteerd werd heeft hem wel al zien pendelen tussen de commentaarpositie en de cameramensen, met een koptelefoon op.

Marcoen: 'Ik heb aan het RITS gestudeerd. Regieassistentie en opnameleiding. Ik kon bijna dadelijk na mijn studies aan de slag bij de VRT en werk nu al 16 jaar voor de sportdienst. Ik heb een rol achter de schermen, vooral productie-assistentie. Naast de zaalsporten ben ik bezig met het bekervoetbal, waarvoor de VRT de rechten heeft, en met het competitievoetbal. Zo doe ik de productie van de talkshow Extra-Time op maandag. De laatste drie jaar ben ik ook betrokken in het magazine Vive le Vélo rond de Tour de France. Naast mijn veldwerk heb ik nog een administratief takenpakket, zoals ervoor zorgen dat de co-commentatoren voorzien en betaald worden en dergelijke.'

Wat is je beste professionele herinnering tot nu toe?

Marcoen: 'De wedstrijd België - Brazilië op het WK voetbal in Japan en Korea (2002) was een hoogtepunt, ondanks de uitschakeling. Dat tornooi was niet eenvoudig, vooral omwille van het tijdsverschil tussen Japan en België, maar we hebben het er productioneel goed van afgebracht. Mijn mooiste sportherinnering beleefde ik echter in de marge van mijn beroep. Ik was voor de VRT op de Spelen in Peking (2008), maar ik had toelating gevraagd (en gekregen) om de basketbalfinale te mogen bijwonen als toeschouwer. Dat was echt onovertroffen: het Dream Team van de USA, met onder meer Koby Bryant en LeBron James, tegen het Spanje van Pau Gasol. Het werd 118-107 voor de USA.'

Hoe wordt bepaald welke zaalsportwedstrijden in Hands Up uitgezonden worden?

Marcoen: 'Zaalsporten zijn niet leidend op de VRT. Zaalsporten zijn wel belangrijk in onze algemene opdracht, maar ze bepalen de sportkalender niet. Afhankelijk van de algemene sportkalender, en de evenementen waarvoor de VRT de rechten heeft verworven, bepalen de eindredacteuren Els Jacxsens en Jurgen Switers waar de zaalsportuitzendingen worden ingepast. Dan gaan we pas inhoudelijk kijken welke wedstrijd van dat weekend uitgezonden kan worden. Soms vragen we dan aan de federaties om de speeldag of het aanvangsuur van een bepaalde wedstrijd aan te passen. Soms gebeurt het ook wel dat een bepaalde club daar niet mee akkoord gaat, en moeten we voor een alternatief gaan. Hasselt - Sasja was in eerste instantie niet voorzien, we hadden volleybal voorzien. Maar Maaseik, dat op dinsdag Champions League moest spelen, wilde daarom zijn competitiewedstrijd niet op een zondag afwerken. Dan zou hun recuperatietijd te beperkt zijn. Dus kozen we voor handbal. Het zou voor ons een goede zaak zijn als de zaalsportfederaties hun competitiekalender nog meer op elkaar zouden afstellen. De finales in de zaalsporten willen we niet missen.'

Er loopt heel wat volk rond als jullie een wedstrijd uitzenden

Marcoen: 'Ja, dat klopt, er komt dan ook wel wat bij kijken. Als we een wedstrijd capteren om er de volgende dag een ruime samenvatting van te maken, werken we met drie camera's. Een centrale camera in het midden en één ter hoogte van de 9 meter lijn aan elke kant. We nemen de wedstrijd op, en rijden daarna terug naar Brussel waar we de beelden knippen tot een samenvatting.

Als we uitrukken voor een Live weergave

worden de grote middelen ingezet. Dan werken we met vier camera's, één op elke 9 meter lijn, en twee achter de wedstrijdtafel. Dat zijn dan de hoofdcamera en een close-up camera. Dan staat er buiten een satellietwagen, met een schotelantenne op het dak om de beelden door te stralen naar Brussel. Soms, zoals nu in Hasselt, werken we ook met een zendmast. Die is wel tien meter hoog, en staat op een speciale vrachtwagen.

We hebben een wagen bij, die we de OB-van noemen, en daarin zit de regisseur. Die heeft een aantal schermen voor zich waarop hij de beelden van elke camera ziet. Hij beslist op elk moment of er overgeschakeld wordt van de ene naar de andere camera, en wat de kijker dus op zijn scherm ziet. Ik houd voor de regisseur in de gaten wat hij niet kan zien vanuit de OB-van, maar wat wel relevant kan zijn voor de uitzending. Die info geef ik dan door via de koptelefoon. Ik signaleer bij voorbeeld dat één van de twee trainers de time-out kaart vastgenomen heeft, of dat er een wissel zit aan te komen. Dan vraagt de regisseur soms aan een cameraman om daar een beeld van te nemen. Maar op dat vlak gaat handbal heel snel. Er wordt bij voorbeeld constant gewisseld.

In de zaal zitten dan ook de commentator en de co-commentator, en soms ook nog een journalist die de interviews voor zijn rekening neemt tijdens de rust en na de wedstrijd. Er zijn toch ongeveer 20 mensen in de weer voor zo'n Live uitzending. De VRT heeft voor Hands Up een contract met een externe firma, *DB Video productions*, die de camera's leveren en de

cameramensen en de OB-van. Voor de grafieken werken we met TV data. Zij hebben dan een zogenaamde 'spotter', die telt hoeveel reddingen de keeper doet, of hoeveel tijdstraffen er gegeven worden, en een graficus, die ervoor zorgt dat die gegevens op het scherm komen.'

Hoe zijn de werkomstandigheden in de handbalzalen?

Marcoen: 'Dat valt redelijk mee. Zeker in Limburg zijn er een aantal indrukwekkende zalen, maar ze zijn niet allemaal even geschikt voor TV. De *Eburons Dome* in Tongeren is waarschijnlijk de zaal waar het best werken is voor ons, maar ik vind het daar wel niet altijd even gezellig. De zaal is wat groot. De *Alverberg* is ook groot, al wat ouder natuurlijk, maar we kunnen er ook makkelijk ons werk doen. De zalen van Neerpelt en Bocholt zijn heel gezellige zalen, maar voor ons heel oncomfortabel op een aantal vlakken. Wij willen de actie filmen met het publiek op de achtergrond. Dat wil zeggen dat we tegenover de tribunes gaan staan. Maar in Neerpelt en Bocholt is er heel weinig plaats achter de wedstrijdtafels en is er geen camerapodium voorzien. We moeten ons dan behelpen met stellingen, soms staan we gewoon in de wisselzone met de close up camera. Die is te groot om op een stelling te zetten. Een zaal waar ik goede herinneringen aan overhoud is de zaal in Houthalen waar jullie in 2008 nog een interland speelden. Dat is een moderne, mooie, gezellige zaal, waar het publiek aan beide kanten kon zitten, en waar er nog staanplaatsen boven achter de doelen zijn.'

Hoe meer zielen, hoe meer vreugd

Marcoen: 'Het belangrijkste aspect voor ons is dat er veel publiek in de zaal zit. Dat maakt echt het verschil of een uitzending geslaagd is of niet. De handbalfinales zijn op dat vlak meestal een voltreffer. Maar het gebeurt ook wel dat er wedstrijden worden uitgezonden waar we lege tribunes filmen. Ook in het volleybal hoor. En dan worden de zaalsportuitzendingen soms in vraag gesteld. Nu, hetzelfde gebeurt bij het bekervoetbal. Daar zit soms ook geen kat bij de zestiende finales of zo.'

Daniel Van Nieuwenhuyze is de man die in de OB-van de slow-motions voor zijn rekening neemt. Dat is best wel een stresserend werkje.

Van Nieuwenhuyze: 'We moeten heel kort op de bal spelen natuurlijk. De fase is amper afgelopen of de kijker moet de vertraagde beelden al kunnen zien. Ik zet dus van bijna elke actie een *slow-motion* klaar, en de regisseur beslist welke beelden hij kiest. Een groot deel van mijn werk wordt dus eigenlijk nooit gebruikt. Het moeilijkste is om bij te blijven, want handbal is een sport die heel snel op en af gaat. Ik moet er dus voor zorgen dat terwijl ik de *slow-motion* van de ene actie nog afwerk, ik de volgende actie niet mis. Bij de grote uitzendingen, type *Europaleague* voetbal of zo, die met negen camera's gecapteerd worden, zijn we met zijn drieën voor de *slow-motions*.'

De echte spin in het web is dus de regisseur. Filip Lombaerts is een ervaren man in het vak. Hij verzorgde de regie voor België-Estland en Hasselt-Sasja. Na België-Estland was hij niet onverdeeld gelukkig.

Lombaerts: 'Er waren duidelijke afspraken gemaakt over het begin van de wedstrijd. Als we Live op antenne zijn dan kan je niet zomaar het licht uitdoen voor de ploegvoorstelling. De afspraak was dat jullie mochten doen wat jullie wilden, maar dat vanaf 20.25 uur het licht aan moest blijven. Die ploegvoorstelling liep veel te lang uit, en zo moesten we minutenlang uitzenden in het donker. De arme Kris Meertens, die commentaar moest geven, kon amper iets zien en wij hadden het licht van de *LED boarding* en de volgspot vol in de camera's! Tja, wat doet een regisseur dan? Ik heb wat beelden laten spelen uit de opwarming tot we aan het volkslied konden beginnen. Iedereen voert graag zijn klank- en lichtspel op, en dat mag ook, maar je moet je aan de afspraken houden. Nu, die discussie hebben we ook al met basketclubs gehad hoor. Iets anders wat nogal eens tegenvalt zijn de speakers en dj's in de zaal die het volume vol open zetten tijdens een interview of een time out. Maar verder is handbal een fijne sport, zeker als er veel publiek is zijn het aangename uitzendingen. En het gebruik van de handbalvloeren heeft gevoelig bijgedragen tot de kwaliteit van de uitzendingen.'

David Van Dorpe

Bij online
aanvraag:
2 maanden
gratis*

Relax, onze snelle schaderegeling is de max. Woningverzekering van Ethias - 24u/24 - 7d/7

Een lek, een brand, een dakpan gaan vliegen ? Geen paniek ! Bij schade zijn onze specialisten 24 uur per dag en 7 dagen per week voor u beschikbaar om uw probleem snel op te lossen. Bij Ethias denken we aan alles zodat u er niet meer hoeft aan te denken.

Profiteer van 2 maanden gratis Woningverzekering op ethias.be

ethias
Doet wat moet

*Aanbod onder voorwaarden. Geldig tijdens het eerste verkeringsjaar voor elk nieuw Woningverzekering dat via internet is aangevraagd en op afstand afgesloten per post.
Ethias NV, rue des Croisiers 24, 4000 Luik, RPR Luik - BTW: BE 0404.484.484.654 - IBAN: BE72 0910 0078 4416 - BIC: GKCCBEBB

Clyens Bram (Dendermonde), D'haese Robin (Elita), De Decker Jarne (Elita), Debal Lukas (Kortrijk), Dhaene Mathis (Dendermonde), Delputte Thomas (Roeselare), Leborgne Arthur (Kortrijk), Meul Ward (Roeselare), Remmery Bert (Izegem), Simons Martijn (Kortrijk), Ulens Natan (Gent), Van Haesendocck Gaetan (Dendermonde), Van Oudenhove Pieter Jan (Elita), Vanderveken Brent (Elita), Vandewoestyne Aaron (Roeselare), Vannieuwenhuysse Gilles (Izegem), Veranneman Guillaume (Roeselare).

Bijns Bram (Initia Hasselt), Bleyen Dieter (Sporting Nelo), Boiten Tristen (Initia Hasselt), Carpentier Jasper (Initia Hasselt), Koninx Elias (Overpelt), Krasuski David (HB Sint-Truiden), Lamers Michiel (Achilles Bocholt), Leroy Clem (Houthalen), Peeten Cedric (Nelo), Schroyen Hanno (United Tongeren), Schrijvers Seppe (Achilles Bocholt), Strauven Jasper (United Tongeren), Strauven Pieter (United Tongeren), Vanbommel Oracha (Nelo), Van de Beek Louis (Nelo), Vermeulen Dries (Initia Hasselt), Vervloet Mike (Overpelt).

Bedui Elias (Atomix), Bernaerts Yentof (Atomix), De Vos Mathias (Atomix), Delfosse Laurent (Atomix), Geens Broes (Uilenspiegel), Hellemans Rens (Atomix), Neveux Aldo (Welta), Pilate Ruben (Uilenspiegel), Sgers Kasper (Uilenspiegel), Segers Quinten (Uilenspiegel), Vandembroecke Thibault (Aarschot), Vanmeert Jeroen (Welta).

Baart Marte (Desselgem), Ceupens Maren (Elita), De Blende Phoebe (Dendermonde), De Man Julie (Elita), Derijcke Sofie (DB Gent), Mestdag Helena (Evergem), Oreeel Silke (Dendermonde), Smet Emilie (DHC Waasmunster), Van Aerschot Joke (DHC Waasmunster), Vandaele Sophie (Kortrijk), Van der Snickt Eilish (Aalst), Van Hout Britt (Elita).

Creamers Lien (Arena), Cuyvers Sofie (Overpelt), De Wachtere Marite (Arena), Hermans Lotte (Initia), Kerkhofs Amber (Arena), Knaepen Emilie (HB Sint-Truiden), Lamotte Gilke (HB Sint-Truiden), Maes Gitte (Arena), Remels Femke (Initia), Sillen Janne (Initia), Tackoen Joëlle (Initia), Tilliard Britt (Initia), Van de Velde Axelle (Initia).

Antonissen Lotte (Uilenspiegel), Bisschop Jolien (Atomix), Haegemans Fin (Atomix), Nees Kato (Uilenspiegel), Smits Aaricia (Uilenspiegel), Smits Munia (Uilenspiegel), Van Eetvelt Caroline (Atomix), Van Rillaer Enja (Atomix).

Hugo Sels en Roel Kiebooms: 'De clubs worden er enkel beter van'

De selectiewerking nieuwe stijl bij de miniemen is nu zowat drie maanden oud. Tijd voor een eerste balans. Aan tafel zitten Roel Kiebooms (Regio E19) en Hugo Sels (Regio E17). En die praten netjes op dezelfde golflengte. Kiebooms (42) doorzwom heel wat watertjes. Hij maakte als speler deel uit van de Belgische jeugdselecties, was als pivot actief in de hoogste reeks met Uilenspiegel, en ligt als trainer mee aan de basis van de revival van de Antwerpse traditieclub. Hugo Sels (60) was jarenlang bij Sasja, maar kende ook een internationale scheidsrechters carrière. Hij woont in het Oost-Vlaamse Berlare en begeleidt de selecties uit Oost- en West-Vlaanderen.

Roel Kiebooms: 'Het opzet is om vanuit de provincies Antwerpen en Vlaams-Brabant een selectie te maken van onze beste miniemen, meisjes en jongens tussen 12 en 14 jaar, die om de twee weken op woensdagmiddag een centrale training krijgen van drie uur. Met die selecties spelen we per seizoen vijf grote toernooien tegen de andere regioselecties, ook tegen de twee Waalse regioselecties. Ik train in onze regio de meisjes, Gerrit Vertommen de jongens. Maar ik ben ook op de jongenstrainingen als assistent van Gerrit, en omgekeerd. Voor Vlaams-Brabant en Antwerpen gebeuren die centrale trainingen in de sporthal van Sint-Katelijne-Waver, min of meer centraal gelegen voor alle kinderen. Het eerste uur is grondscholing, stretching, stabilisatie, basis-

conditie zeg maar. Het tweede uur werken we vooral op techniek: shottechniek, schijnbewegingen, verdediging. En het laatste uur gaat naar eenvoudige tactiek en samenspel. Meisjes en jongens trainen apart, maar in de toekomst willen we ook proberen heel af en toe samen te trainen.'

Hoe zit het met de spoeling?

Roel Kiebooms: 'Voor het regioproject gaan kwaliteit en motivatie boven kwantiteit. Het doel was breed te screenen, en daarna gericht te selecteren. Bij de jongens is er voldoende aanbod, en werd er een selectie gemaakt. Bij de meisjes is het aanbod getalenteerde en gemotiveerde meisjes in onze regio beperkter. We hebben daarom een relatief kleine maar kwalitatief hoogstaande kern, voornamelijk een mix van meisjes van Uilenspiegel en Atomix.

Het ontbreekt ons voorlopig aan meisjes van enkele andere clubs, en dat is bijzonder jammer. Maar wij zijn ervan overtuigd dat de resultaten van dit project haar beste reclame zal zijn. De meerwaarde zal duidelijk worden aan de hand van de progressie van de deelnemers. Ook moeten we aan een aantal clubs de tijd geven om zich in te stellen op deze selectietrainingen op woensdag. Maar het is ook zo dat qua meisjes in Antwerpen de spoeling bijzonder dun is. Schoten misschien wat, Braschaat en Merksem nauwelijks, Zandvliet en Rhino evenmin, en als je bij die clubs informeert naar de eventuele gescoute kandidaten is er meestal een hinderpaal. Zelfde verhaal bij WELTA, waar ook wel talent zit, maar die meisjes hebben dan weer andere interesses die voorrang krijgen. Motivatie is echter een belangrijke factor. Wie nu al excuses zoekt, heeft op selectieniveau weinig toekomst.'

Drempelvrees

Aanvankelijk was er wat reserve vanwege sommige clubs ten opzichte van het project. Hoe zit het intussen met de medewerking en de verstandhouding?

Roel Kiebooms: 'Eerst beschouwden de clubs de woensdagmiddag als een ongelukkig moment. Maar uiteindelijk lijken de bezwaren toch opgelost. Als ik zie dat enkele meisjes in Hasselt op een sporthumaniora schoollopen en toch telkens die verre verplaatsing maken, dan denk ik dat het goed zit met de motivatie. Trouwens, de huidige meisjeselectie is misschien kwantitatief beperkt maar sterk gemotiveerd. Ze zullen een pak beter worden door de regiotrainingen. Er zit alleszins talent in deze beperkte groep. De kwaliteit overstijgt de kwantiteit, inderdaad. Ik ben alleszins tevreden over de vorderingen. Uit de toernooien is gebleken dat ze nog veel fouten maken, overwegend door overhaasting, waardoor de passing faalt. Maar ze zijn nog jong, erg leergerig en we proberen alleszins een snel soort handbal te promoten. Tot nu toe kon enkel de Limburgse selectie ons een puntje afsnoepen op het eerste IRT in Zemst, voor de rest wonnen we al onze wedstrijden.'

Hugo Sels: 'Wat die medewerking betreft is het misschien zo dat sommige clubs angst hebben om spelers te verliezen. Clubtrainers vrezen vaak dat trainers die het regioproject begeleiden talenten voor hun eigen ploeg zouden wegsnoepen. Uiteraard is dat de bedoeling niet, maar het is wel de paranoia die heerst bij sommigen. Ondertussen lijkt die vrees ongrond en niet meer aan de orde. Zeker voor de regio E17 (Oost- en West-Vlaanderen). Alle clubs zijn daar gesensibiliseerd voor het project. Of wij al verder staan? Hangt af van hoe je de evaluatie maakt. Binnen de regio E17 zitten we aan 98% aanwezigheid op de trainingen. Dat is hoog. Zowel voor de kinderen als voor de ouders, die ze tenslotte moeten brengen. Tweede ijkpunt zijn de IRT-toernooien. Als ik merk dat in het tweede toernooi een stevige progressie zit, dan ben je goed bezig. Het zou natuurlijk makkelijk zijn die progressie volledig op het conto van de regioprojecten te schrijven. Uiteraard heeft ook de clubwerking heeft ertoe bijgedragen. De basisopleiding ligt immers bij de clubs, de regiowerking is ondersteunend. Belangrijkste opzet van het regioproject is dat ze kunnen trainen met gelijkwaardige

spelers en speelsters. Er is geen enkele club die zulks kan garanderen.'

'We proberen die drempelvrees ook op te vangen met clubbezoeken,' vervolgt Hugo Sels, 'de ene week geef ik training (aan de meisjes), de andere week ga ik op clubbezoek. Iedere trainer kreeg zo een aantal clubs toegewezen gekregen. Voor overleg met de clubtrainers, hoe ze werken, of ze baat hebben bij die regiotrainingen, of hun elementen progressie maken. Dat helpt tegen eventuele reserves. Ze voelen dat er ernstig wordt gewerkt met hun potentieel. Een volgende stap is dan weer het jeugdwerkplan van de clubs in overeenstemming brengen met ons project. Het is een project hé, het moet geleidelijk groeien. Maar drie uur extra training per week, of zelfs tweewekelijks, kan nooit negatief zijn. Integendeel, dat is altijd winst op termijn. Maar ik durf die winst niet vertalen naar een EK of een WK hoor. Wij werken aan de basis.'

Ladies First

Meteen nemen we een heet hangijzer uit het vuur: waar willen we naartoe? Frank Platteeuw vat de eindtermen van dit regioproject nogal ambitieus samen: in 2020 de sprong naar een EK of WK maken.

Hoe realistisch is die toekomstdroom?

'Ik heb de voorbije decennia al zoveel ambitieuze projecten de revue zien passeren,' zucht Hugo Sels, 'maar de eind-ambitie moet het resultaat zijn van de combinatie van alle actie en de middelen die er tegenover staan. Het regio project is maar een onderdeelje van een totaal, en wettigt op zich geen enkele ambitie. Wat gebeurt daarna? Resultaat in het internationale handbal zal op zich iets makkelijker zijn aan de dameskant. In het huidige internationale handbal denk ik niet dat de herenselectie daartoe in staat is. Het idee van Andrzej Sokolowski om op termijn enkel met een damesseselectie door te groeien heeft op resultaatvlak misschien meer kans op slagen, zelfs op relatief korte termijn. Momenteel hebben we wel al diverse meiden met talent in het buitenland, in Frankrijk en in de Bundesliga. Op die weg moeten we verder bouwen. Als je die meiden als ruggengraat durft gebruiken denk ik dat we bij de Europese subtop kunnen aansluiten. Op damesniveau gaat dat makkelijker, bij de heren niet. Daar hebben we de kwantiteit ook niet voor. Als onze heren een

sterke Beneluxliga kunnen spelen mogen we al tevreden zijn.'

'Later moet het regioproject doorgroeien naar een meisjeselectie van 18- en 19-jarigen die aan buitenlandse toernooien deelneemt,' vult Roel Kiebooms aan, 'daar moet de VHV overigens al stilaan werk van maken. De beste meisjestalenten uitnodigen voor centrale trainingen en er oefenwedstrijden mee spelen in het buitenland. Eerst in Nederland, daarna in Frankrijk en Duitsland. Maar hét probleem blijft altijd het budget natuurlijk. Jammer, want we hebben meer slaagkansen met de meisjes..'

Evaluatie

Intussen hebben de selecties ook al twee IRT-toernooien achter de rug. Hoe worden die geëvalueerd?

Roel Kiebooms: 'Wij pakken die toernooien zeer ernstig aan. In samenwerking met de VHV hebben we alle wedstrijden gefilmd om

ze later op training te analyseren. Dat is een vrij professionele aanpak, klopt, maar het is ook belangrijk dat die meisjes en jongens zichzelf zien spelen. Dat ze hun fouten inzien, dat we afspraken kunnen maken voor de volgende wedstrijden. Videoanalyse is een zeer belangrijk leeraspect, zeker voor jonge kinderen. Die toernooien waren totnogtoe zeer geslaagd mogen we wel zeggen. De laatste keer nam ook een selectie uit Noord-Frankrijk deel. Zeker op niveau dus. En voor onze meisjes en jongens was het zeer motiverend dat ze zelf konden ervaren hoe groot de progressie was tegenover de laatste keer.'

Op de agenda van het regioproject staat begin januari het volgende IRT-toernooi, georganiseerd door de LFH in Malmédy. Nadien volgt een zelfde toernooi in Limburg (1 april) en Louvain-La-Neuve (9 mei) en in de krokusvakantie is een stage voorzien voor de selectie van de regioploegen. In de paasvakantie volgt dan de bekroning: een internationaal toernooi in Nordhorn (D).

Cois Van Aelst

Uitslagen IRT

Zemst (oktober)

Uitslagen Jongens:

Luik-Limburg	11 - 10
OW-Vlaanderen-Centrum	12 - 11
Brabant/Henegouwen.-OW-Vlaanderen	7 - 16
Limburg-Centrum	14 - 9
Brabant/Henegouwen.-Luik	9 - 14
Limburg-OW-Vlaanderen	14 - 14
Luik-OW-Vlaanderen	9 - 15
Brabant/Henegouwen.-Limburg	11 - 14
Centrum-Luik	8 - 6
Centrum- Brabant/Henegouwen	12 - 9

Uitslagen Meisjes:

Luik- Limburg	10 - 8
OW-Vlaanderen- Centrum	2 - 14
Centrum-Limburg	9 - 9
Limburg-OW-Vlaanderen	10 - 7
OW-Vlaanderen-Luik	13 - 8
Centrum-Luik	13 - 8

Kortrijk (november)

Uitslagen Meisjes:

OW-Vlaanderen - Noord FR	8 - 4
Noord FR - Centrum	5 - 16
Luik - Limburg	8 - 10
Luik - OW-Vlaanderen	8 - 10
Limburg - Centrum	4 - 9
Noord FR - Luik	4 - 8
OW-Vlaanderen - Centrum	4 - 7
Noord FR - Limburg	2 - 6
Centrum - Luik	14 - 7
OW-Vlaanderen - Limburg	10 - 6

Uitslagen Jongens:

OW-Vlaanderen - Noord FR D_NORD	13 - 7
Brabant/Henegouwen - OW-Vlaanderen	8 - 16
Noord FR - Brabant/Henegouwen	10 - 13
Limburg - Centrum	10 - 10
OW-Vlaanderen - Limburg	13 - 11
Luik- Brabant/Henegouwen	18 - 8
Centrum - Luik	6 - 19
Noord FR - Limburg	5 - 17
Centrum- Brabant/Henegouwen	17 - 6
Noord FR - Centrum	8 - 16
OW-Vlaanderen-Luik	13 - 16
Limburg - Brabant/Henegouwen	13 - 9
OW-Vlaanderen - Centrum	8 - 10
Noord FR - Luik	9 - 14
Limburg - Luik	16 - 9

27

Keuzesport handbal in Hasseltse scholen!

Ook volgend schooljaar 2013-2014 kunnen leerlingen inschrijven in de regionale Handbalschool in Vlaanderen. Dit is een antwoord van de VHV, de Middenschool 3 in Hasselt en het Koninklijk Atheneum 2 Hasselt op het uitdoven van de Topsportschool onder de vorm waaronder deze gedurende ruim een decennium bestond. In de Middenschool 3 in Hasselt (1ste graad) en het KA2 in Hasselt (2de en 3de graad) wordt handbal als keuzesport aangeboden en vanuit de federatie wordt dit programma kwalitatief en kwantitatief versterkt met 4,5u extra naschoolse training. Door de samenwerking tussen de scholen en de federatie kan een breed, evenwichtig en onderbouwd programma aangeboden worden aan jonge, ambitieuze en getalenteerde handballers om een sportieve carrière als handballer succesvol te combineren met de schoolse carrière. Bovendien is er een combinatie met verblijf op internaat mogelijk. **Meer informatie vind je op:** www.topsportschoolhasselt.be

1ste graad enkel ASO	4u	Keuzesport handbal
	2u	Algemene lichamelijke opvoeding
	4,5u	Extra training indien geslechteerd
2de graad ASO - TSO	4u	Keuzesport handbal
	4u 6u	Algemene lichamelijke opvoeding
	4,5u	Extra training indien geslechteerd
3de graad ASO - TSO	4u 6u	Keuzesport handbal
	4u 6u	Algemene lichamelijke opvoeding
	4,5u	Extra training indien geslechteerd

Volop in beweging!

De Europese Handbal Federatie doet financieel goede zaken. Ieder jaar boekt de EHF een flink exploitatie overschot, voornamelijk door het succes van de topcompetities zoals de Champions League en het Europees Kampioenschap. Een deel van het geld dat ze daarmee verdienen wordt ingezet voor projecten om de handbalsport populairder te maken daar waar handbal minder bekend is. Ook de Belgische handbalbond diende een project in bij de EHF. Er zijn nog steeds regio's waar er minder clubs zijn. In Wallonië is dat het geval in de provincie Luxemburg, in Vlaanderen zijn de handbalclubs niet dik gezaaid in het oosten van Oost-Vlaanderen en West-Vlaanderen. De EHF co-financiert het salaris van een medewerker promotie in beide regio's. De VHV wierf Jakob Dhaene aan, die in 2011 reeds een uitstekend parcours aflegde als medewerker voor Sporttak in de Kijker.

Plots krijg je een aanbod van de VHV, wat hebben ze je voorgesteld?

Jakob Dhaene: 'De VHV heeft mij aangesproken over het E17-project. De bedoeling is om te proberen een aantal jeugdkeren op te richten in de ruime omtrek van de E17 autostrade, in de eerste plaats op de as Kortrijk - Waregem - Gent. Ze zochten iemand om een aantal zaken op te starten en op te volgen, en door de ervaring die ze hadden met mij van het jaar Sporttak in de Kijker en het opstarten van de jeugdkeren in Kuurne vonden ze dat een logische keuze. Ik was dadelijk heel enthousiast, en nu heb ik een contract voor een jaar, dat eventueel verlengd kan worden.'

Wat zijn je doelstellingen?

Jakob Dhaene: 'De doelstelling van het project is om op het einde van de rit 10 nieuwe jeugdkeren te hebben opgericht, die zo levensvatbaar en autonoom mogelijk zijn. Dat is ambitieus, omdat er in de regio slechts enkele clubs actief zijn, maar zeker niet onmogelijk. De clubs die er zijn, zoals Kortrijk, Don Bosco Gent, Desselgem, Roeselare of Izegem zijn relatief grote clubs. Ze hebben leden die in buurgemeenten wonen, en soms ook traditie van vroegere clubs, zoals Wevelgem. Uiteindelijk is het verhaal redelijk eenvoudig: het is voor ons allemaal belangrijk dat er meer clubs komen. Dat wil zeggen dat er meer kinderen zullen handballen, dat de verplaatsingen in de regio korter worden en er meer variatie komt in de tegenstanders. Iedereen heeft er belang bij tegenstand te creëren in de eigen buurt. En de boodschap slaat duidelijk aan. We leggen de lat ook relatief laag. Voor ons is het goed als er slechts één keer per week getraind wordt. Het

belangrijkste is dat er handbal is. Je ziet op termijn steeds dat er dan enkele ouders opstaan die het heft in handen nemen. Vooral de basis van handbal know-how is dus belangrijk in een eerste fase. Die moeten we zelf aanleveren. Iedereen heeft een druk programma, dus moeten we nog niet overdrijven in de kwantiteit.'

Hoe pak je het aan?

Jakob Dhaene: 'Ik ben begonnen met het activeren van mijn netwerkje, in sportdiensten, bij de clubs uit de regio en bij leerkrachten. De Desselgemse handbalclub had een paar ideeën en contacten en we hebben de hand aan de ploeg geslaan: een eerste kern is opgestart in Oostrozebeke. Sofie Bossuyt geeft er één keer per week training, op vrijdag. Ik heb er zelf tijdens de schooluren iintiaties gegeven, en er kwamen een tiental kindjes opdagen voor de eerste trainingen. Ze zijn heel enthousiast. Vrijdag is misschien niet de meest ideale dag om jeugdtraining te geven, maar we moeten ergens beginnen. De ploeg heeft deelgenomen aan haar eerste tornooitje in Desselgem bij de pagadders, en dadelijk een gelijkspel en een overwinning behaald. De sfeer zat er dadelijk goed in moet ik zeggen! (lacht)'

'Ondertussen bouwen we ook verder aan Kuurne, waar we ondertussen een pagadderploeg, een welpenploeg en een pupillenploeg hebben. Een ander project dat ondertussen opgestart werd is Wevelgem. Daar was vroeger wel een club, Sint-Paulus Wevelgem of SPW, maar die ging jaren geleden al teniet. Wendy Adam wilde meewerken, maar ze wilde zich enkel richten op meisjes. Dat vond ik een schitterend idee, en we hebben uren in sporthal de

Vlasschaard. Voor de jongens hebben we dan een aparte training in de grote sporthal, De Schelp, waar vroeger de basketballers van Power Wevelgem in eerste nationale speelden. Daar geeft Gert-Jan Mathijs de trainingen. Hij had onmiddellijk 20 jongens op zijn eerste training, dus dat zit goed. De meisjes waren maar met 6, dus daar is nog werk aan de winkel, maar het zal ook in orde komen, daar ben ik zeker van.'

'We zijn ook bezig met een ploegje in Staden, tussen Roeselare en Kortemark. Dat is een initiatief van Roeselare-speler Sam Cracco, die dat opstart in het kader van zijn eindwerk L.O. Dat is ook een heel interessante piste, want er zijn veel handballers die L.O. studeren. Alleen moeten we ervoor zorgen dat het initiatief blijft doorgaan nadat het eindwerk is afgewerkt. Daar zal ik mee voor proberen te zorgen.'

Dus, wie een idee heeft kan bij jou terecht?

Jakob Dhaene: 'Ja absoluut, clubs die een satellietclubje willen opstarten in een deelgemeente of buurgemeente mogen mij zeker contacteren. Maar ook individuele leden, die wonen in een gemeente waar geen handbal is en die er, bij voorbeeld voor hun eigen kinderen, iets willen opstarten, mogen mij contac-

teren. Alles op maat van de tijd die ze eraan kunnen of willen besteden. Maar ik zie duidelijk dat de mensen die tot nu toe ingestapt zijn er veel plezier aan beleven, en ik vind het ook enorm leuk. We werken samen het concept uit, ook met de sportdienst, we doen de eerste communicatie, ik ga in de scholen in de buurt van de sporthal initiaties geven, folders en flyers uitdelen, ik motiveer speciaal de motorisch vaardige kindjes in de klas om naar de trainingen te komen. Ik kom ook naar de eerste trainingen, omdat ik het eerste gezicht was dat ze met die club associeren. Maar ik kan uiteraard niet overal alle trainingen geven. Dat zou ook niet gezond zijn in het kader van het streven naar autonomie op termijn van een paar jaar. Het project moet levensvatbaar zijn, en dat houdt in: een trainer uit de buurt of van de moederclub. Maar ik kijk heel erg uit naar het eerste tornooitje tussen Staden, Oostrozebeke, Wevelgem en Kuurne! En er zijn nog veel mogelijkheden denk ik: Kruis houtem, De Pinte, Deerlijk, Deinze, Gavere, Sint-Eloois-Vijve, Zvevegem... wie weet zijn het over enkele jaren gekende namen in het handbal? Wie interesse heeft of iemand kent die er geknipt voor zou zijn, mail maar naar jakob.dhaene@handbal.be, en we spreken snel af.' **Good luck!**

David Van Dorpe

'Wij willen de favoriete topclub worden van de Belgische handballiefhebbers'

Dunkerque Handball Grand Littoral is een topclub op 15 kilometer van de Belgische grens. Wie in Koksijde de grens overtrekt om een topwedstrijd te gaan bekijken, komt er gegarandeerd bekende gezichten tegen uit België. Veel liefhebbers hebben het Stade des Flandres al lang ontdekt. Gert-Jan Mathijs speelde enkele jaren in het shirt van "USDK" en bondscoach Yérime Sylla was er speler en trainer. Hij haalde de eerste grote prijs uit de clubgeschiedenis naar Duinkerken (de Franse beker van 2011). Twintig jaar lang werd de club geleid door Nicolas Bernard, de invloedrijke voorzitter. Die overleed rond Kerstmis 2010 en werd opgevolgd door Jean-Pierre Vandaele, die minstens even ambitieus is. Maar een van de belangrijkste gezichten van de club is Régis Giunta, de commerciële directeur. Hij verschafte Handbal X-tra inzage in de interne keuken van de club, aan de vooravond van de wedstrijd USDK-Toulouse.

30

Kan U wat historische achtergrond geven bij de club?

Régis Giunta: 'Dunkerque Handball Grand Littoral werd in 1958 opgericht als Amicale Laïque de l'Esplanade. Zoals vele Franse handbalclubs ontstond de club op een school. Achtereenvolgens zou de naam nog wijzigen in Amicale Laïque Dunkerque en Union Sportive Dunkerque (USDK), de naam waaronder de meeste handbalfans de club kennen. In 2007 tenslotte veranderde de club de naam in Dunkerque Handball Grand Littoral om het belang van de club als uithangbord van de hele regio te accentueren. In 1982 komt de club voor het eerst uit in de 1e klasse (LNH) om er vanaf 1991 niet meer uit te verdwijnen. Op ons palmares staan 1 Franse beker (2011) en 1 Supercup (Trophée des Champions in 2012). We speelden 2 Europese finales. In 2004 verloren we in de Challenge Cup van het Zweedse IFK Skövde en vorig seizoen verloren we de finale van de EHF Cup tegen het Duitse Frisch Auf Göttingen.'

Kan U zichzelf kort even voorstellen aan onze lezers?

Giunta: 'Ik ben al 47 jaar aan de club ver-

bonden. Eerst als speler. Vervolgens als trainer, administratief directeur en nu ben ik Commerciel & Marketing directeur, verantwoordelijk voor het aantrekken van de sponsors en de uitbouw van de club. Ik heb hier dus alle watertjes doorzwommen.'

Hoe is de club gestructureerd?

Giunta: De club bestaat uit 2 afzonderlijke delen: de EUSRL (speciale Franse vennootschapsvorm voor professionele sportteams) Dunkerque Handball Grand Littoral, die de profspelers omvat en de feitelijke vereniging, USDK, die het amateur-gedeelte omvat. Beide delen staan onder de leiding van de voorzitter Jean-Pierre Vandaele. In de EUSRL heb je naast de 16 profspelers, 4 leden van de technische staf en 5 voltijdse administratieve medewerkers waaronder mezelf. De club telt in totaal rond de 450 leden en is daarmee de grootste club van Noord-Frankrijk.

Qua budget zit U dit seizoen rond de 3,5 miljoen Euro. Is dit voor de hele club?

Giunta: 'Nee, dit is enkel voor het prof-gedeelte. De jeugdafdeling heeft een afzonderlijk budget van rond de 600.000 Euro. Voor de profs hebben we het 4e grootste budget van Frankrijk na PSG met officieel 9,2M Euro, Montpellier met 7,5M Euro en Chambéry 4,4M Euro.'

De Franse international Guillaume Joli is pas in September bij de club gekomen. Heeft U door zijn komst extra inkomsten

moeten zoeken?

Giunta: 'Nee, bij het opstellen van het budget in april 2012 hadden we een bepaald bedrag voorzien qua salarissen. Op dat bedrag hadden we nog wat reserve en vermits Joli vragende partij was voor een transfer (nvdr: door financiële problemen bij Valladolid werd Joli verplicht een nieuwe ploeg te zoeken en besprekingen met oa Kiel waren op het einde afgesprongen) zijn we niet heel diep moeten gaan. Het was een win-win situatie voor beide partijen.'

Wat is de verhouding tussen privé sponsors en overheidssteun in jullie budget?

Giunta: 'in Frankrijk is (lokale) overheidssteun voor sportverenigingen de normaalste zaak van de wereld. Ons budget wordt voor 58% gedragen door lokale overheden zoals de stad Duinkerken of de regio Nord-Pas de Calais.'

Voelen jullie de impact van de crisis op het niveau van privé sponsoring?

Giunta: 'Eigenlijk niet. Sinds het begin van de crisis in 2009 is ons sponsorbudget zelfs in stijgende lijn. In tegenstelling tot topclubs in Duitsland of Spanje hangen wij niet af van enkel privé sponsors. Als daar een sponsor wegvault moeten clubs vaak een gat van 500.000 Euro of meer opvullen en dat is natuurlijk geen sinecure. Bij ons zijn de lokale overheden onze grootste sponsors. Privé hebben wij geen grote sponsors. Onze privé sponsors bestaan uit een groep van meer dan 100 ondernemingen met een beperkte inbreng. In deze tijden van crisis misschien een geluk bij een onge-

luk. Als er een paar afhaken omwille van de crisis vinden we vrij gemakkelijk vervangers.'

Jullie zijn de grootste club in het Noorden van Frankrijk met een eigen opleidingscentrum. Kan U de werking hiervan even toelichten?

Giunta: 'Vroeger gebeurde de belangrijkste opleiding van de spelers tijdens hun legerdienst. Gedurende die periode trainden de spelers 2x per dag op hoog niveau waarna de clubs er de vruchten van plukten. Met het verdwijnen van de legerdienst heeft de Franse handbalbond (FFHB) op vraag van de clubs een nieuw opleidingsmodel opgesteld. Op vele plaatsen in Frankrijk, sowieso bij alle eerste-klassers, zijn er erkende opleidingscentra voor professionele handballers. In ons centrum zitten 7-8 spelers tussen 18 en 21 jaar.

Voordien trainen en spelen ze vanaf de leeftijd van 6 jaar in de verschillende leeftijds-categorieën bij hun respectievelijke clubs. Daarnaast zijn er nog bijkomende opleidings-mogelijkheden op school en per leeftijd. Zo heb je voor de leeftijdscategorie 15-18 jaar een 'Pôle Espoir' (talentpool). Dit is een samenwerking tussen de regionale liga van Nord-Pas de Calais, de club en een school waardoor de meest getalenteerde spelers zich verder kunnen ontwikkelen op school.

Het opleidingscentrum van Duinkerken selecteert zijn spelers uit deze 'Pôle Espoir' maar ronselt ook spelers van ver daarbuiten zoals momenteel vanuit Bordeaux of Rennes. Zo komen de betere elementen uit de regio steeds bij ons terecht.

Ons opleidingscentrum wordt algemeen ook beschouwd als het beste in Frankrijk. Zowel op niveau van studieresultaten als in percentage van spelers die doorbreken. Momenteel komt 1 profspeler op 3 uit ons opleidingscentrum. De meeste spelers die hier zitten maken ook reeds deel uit van een Frans nationaal jeugdteam.'

Halen jullie ook in andere leeftijdscategorieën de betere spelers reeds naar de club?

Giunta: 'zeker niet. Als een speler zelf wil komen gaan we hem niet tegenhouden maar het is niet de bedoeling om de clubs uit de regio te verzwakken. Dat zou enkel nefast zijn voor onszelf op langere termijn. Wij hebben in elke leeftijdscategorie verschillende teams

en tot de leeftijd van 15 jaar gaan wij ook werken met gemengde teams. Dit betekent dat wij niet alle betere spelers in 1 team gaan zetten om de titel te pakken. Wij verdelen de teams evenwaardig zodat ze veel tegenstand krijgen van andere teams uit de regio en regelmatig verliezen. Enkel voor buitenlandse toernooien gaan we de betere elementen samenzetten en zo goede resultaten behalen.'

Wat was sportief gezien jullie ambitie bij het begin van het seizoen?

Giunta: 'Vierde. Wij baseren onze ambitie steeds op onze positie in de ranking van de budgetten. Vorig seizoen hadden we het 3e grootste budget en zijn we 5e geëindigd omwille van de belasting met het behalen van de finale in de EHF cup. Hierdoor spelen we dit jaar geen Europees handbal.

Voor dit seizoen is PSG te sterk. Montpellier kende een dipje omwille van hun afwezigheid maar komt zeker terug. Chambéry is ook sterk en zit ook nog steeds in de Champions League. Achter ons heb je Nantes dat ook grote ambities heeft en dit seizoen de Spaanse internationals Entrerrios en Maqueda aantrok. Saint-Raphael heeft voor volgend seizoen reeds de Deen Morten Olsen (Hannover) en de IJslander Arnor Atlason (Flensburg) aangetrok-

ken. De top in de LNH wordt steeds breder. De Franse competitie is momenteel de 2e sterkste in Europa na de Bundesliga. In Spanje, Hongarije en Slovenië heb je slechts 2 topploegen en daarachter niets. In Denemarken zelfs maar 1. Daarom lobbyt Frankrijk hard om een 3e deelnemer voor de Champions League te mogen afvaardigen. Spanje verdient momenteel geen 3e deelnemer. Maar om hierop kans te maken moeten de Franse ploegen sterk presteren in de CL en dat is dit seizoen spijtig genoeg niet het geval.'

Hoe is de integratie van de 3 nieuwkomers verlopen? (nvdr. Naast Joli trok USDK ook nog de Noren Espen Lie Hansen en Christoffer Rambo aan)

Giunta: 'De club beoogt steeds een sterke integratie van zijn spelers vermits we ons bewust zijn van het feit dat een speler slechts succesvol kan zijn als hij hier gelukkig is. We zorgen er voor dat een speler zich hier thuisvoelt, organiseren 2x per week taallessen, zorgen voor culturele integratie, leren hen andere trainingmethoden aan etc.

Een extra voordeel is dat Dunkerque een club zonder sterren is waardoor de contacten met andere spelers vlotter verlopen en nieuwe spelers zich sneller thuis voelen.

Natuurlijk gaat dit niet van vandaag op morgen. Onze Hongaar Kornel Nagy heeft vorig seizoen een heel seizoen nodig gehad om zich aan te passen maar werpt zich nu steeds meer op als de leider van de groep. Gezien de leeftijd van de meeste spelers hebben we sportief gezien een mooie toekomst en zouden we dit team graag nog een aantal seizoenen bij elkaar houden. Zeker tot we naar onze nieuwe zaal verhuizen. En dat is natuurlijk niet gemakkelijk. Als er nu een topteam een speler wil weghalen kunnen zij dat omdat we niet dezelfde financiële middelen hebben. Vincent Gerard, onze doelman, staat momenteel dicht bij de nationale ploeg en wordt reeds genoemd bij PSG voor volgend seizoen...'

In 2015 verhuizen jullie effectief naar een nieuwe arena met 9.700 plaatsen die jullie zullen delen met basketclub Grave-lines. De kostprijs is momenteel geraamd op liefst 112 miljoen Euro. Heeft dit een impact op jullie budget?

RG: Neen. Toch niet in negatieve zin. De bouw wordt gerealiseerd door een samenwerking tussen de overheid en privé investeerders en kost ons dus niets. Zij zullen na de realisatie de zaal aan beide clubs zullen verhuren.

We verwachten eerder een stijging van het budget met 1,5 a 2 miljoen Euro per jaar omwille van de hogere inkomsten. Niet alleen

zullen we meer tickets kunnen verkopen maar we zullen ook veel meer VIP's kunnen ontvangen. In onze huidige zaal hebben we 350 VIP-plaatsen terwijl dat er in de nieuwe zaal 1.200 zullen zijn. Daarbovenop zullen er nog loges zijn voor in totaal 400 mensen.

Onze huidige zaal, Stades de Flandres, is met zijn 2.500 plaatsen echt te klein. Montpellier heeft 9.000 plaatsen, Nantes 5.000, Chambéry in zijn nieuwe zaal 4.500. Ik zeg niet dat we steeds voor 9.700 toeschouwers zullen spelen maar het geeft ons toch meer mogelijkheden.

We zullen trachten extra supporters aan te trekken en niet alleen vanuit Duinkerken of de regio Nord-Pas de Calais maar ook vanuit andere Noord-Franse regio's zoals Picardie en ook vanuit België. We willen samenwerkingen opzetten met de Belgische handbalbond en clubs. We werken oa. aan een project 'Fan de l'USDK' waarbij we aan deelnemende clubs en bonden tickets aan voordeeltarieven zullen aanbieden, clinics met onze proftrainers zullen organiseren, advies verlenen van onze commerciële mensen bij de uitbouw van lokale clubs. De betere Belgische jeugdspelers zouden bijvoorbeeld ook een opleiding kunnen krijgen in ons opleidingscentrum.

Ons doel is de club te worden voor alle handbalfans uit Noord-Frankrijk en België.'

Succes!

Jean-Luc Fobé

Damesdag op 3 maart 2013 in Herentals

Op zondag 3 maart vindt in het Netepark te Herentals de tweede Vlaamse D-day oftewel Dameshandbaldag plaats! Na het succes van de eerste dameshandbaldag in Leuven in 2011 willen we jou uitnodigen om opnieuw samen met ons deze hoogdag van het dameshandbal te vieren! Handbal mag dan niet meer sporttak in de kijker zijn, toch willen we opnieuw onze dames in de kijker zetten! De dameshandbaldag dag spitst zich toe op iedereen die het dameshandbal een warm hart toedraagt! Er worden opnieuw tal van activiteiten georganiseerd. De volgende activiteiten staan al op het programma:

Reunietornooi voor oud-spelsters die nog eens met hun ploeggenoten van weleer willen samenspelen en vroegere tegenstanders willen bekampen! **Ladiestornooi** voor nog actieve speelsters maar JUST FOR FUN. VHV **pupillen meisjes** promotietornooi. Bij **Streethandball** staan Fairplay, fun en creativiteit centraal! Ben je tussen 12 en 16 jaar en wil je streethandball beter leren kennen? Verzamel dan een 4-tal meisjes en neem deel! **Beloftenfinale**: Niet voor iedereen weggelegd, deelnemen kan enkel als je tot de twee eerste ploegen uit de VHV Reservencompetitie behoort.... Fun voor jong en oud: Op de dameshandbaldag komt iedereen aan bod, jong en oud. Daarnaast beschikt het Netepark van Herentals ook over een schaatsbaan en vlakbij ligt een zwembad en Hidrodoe. Ideaal voor een gezinsuitstap in combinatie met de dameshandbaldag!

Inschrijvingen zullen starten vanaf half januari, Wij hopen je daar te ontmoeten!

Retentie: de eerste vaststellingen

De afgelopen maanden voerde de VHV wat onderzoek naar de zogenaamde retentie, het behoud van leden. Iedereen is ervan overtuigd dat de handbalsport moet groeien om makkelijker stappen vooruit te zetten. Bij Sporttak in de Kijker, in 2011, lag de nadruk op het werven van nieuwe leden. Dat lukt ieder jaar aardig. De Vlaamse handbalclubs werven jaarlijks liefst zo'n 1200 nieuwe leden. Alleen heeft dat niet zo'n groot effect op de groei, als we in hetzelfde jaar 1000 leden de handbalsport de rug zien toekeren. Het heeft met andere woorden weinig zin om de leden enkel langs de voordeur binnen te halen als ze binnen de kortste keren langs de achterdeur weer vertrekken. Om doeltreffende acties te ondernemen rond ledenbehoud, is het belangrijk een aantal zaken eerst in kaart te brengen. Anders worden misschien acties opgezet die hun doel totaal voorbijschieten.

34

Metten is weten en daarom stuurde de VHV Marijn Peters op pad. Marijn (die momenteel Linde Panis vervangt, die in November beviel van een dochttertje Norah – proficiat Linde) inventariseerde de ontslagen in de periode 1 januari 2012 – 1 september 2012. Het bleken ongeveer 850 stuks te zijn, na het uifilteren van de heraansluitingen. Alle clubs kregen een mailtje met de namen van de leden van hun club die ontslag genomen hadden en er werd gevraagd of de clubs op de hoogte waren van de reden waarom het lid vertrok. En Marijn, heb je

veel antwoorden gekregen?

Marijn Peters: 'Ik kan echt niet klagen. Veel clubs hebben echt moeite gedaan om me snel en gedetailleerd te antwoorden. Ik kon al dadelijk vaststellen dat de clubs vrij goed op de hoogte zijn van de redenen waarom hun leden de club verlaten. In meer dan 80% van de gevallen wist de secretaris of de jeugdcoördinator het zo goed als zeker. Het blijkt ook uit de steekproeven die wij gedaan hebben bij een aantal mensen die nu geen lid meer zijn, dat de versies vrij goed overeenkomen. Het is echter

van belang dat de clubs actief bezig zijn met de redenen waarom hun leden afhaken.'

'Naast de 18 procent waarvan we de redenen niet kennen, hebben we vastgesteld dat grosso modo 60% afhaakt om sociale redenen: bij de jongeren voelen ze zich niet goed in de groep (7%) ze zijn bij voorbeeld enige meisje in een jongensploeg. Anderen kunnen zich niet vinden in de clubfilosofie (9%). Dat gaat er dan bij voorbeeld over dat wie niet komt trainen in het weekend heel weinig speelt, of dat ouders ook geacht worden soms te voeren bij wedstrijden op verplaatsing. Maar meestal leiden die sociale oorzaken tot beperkte spelgelegenheid, waardoor de kinderen afhaken.

De volwassenen haken meer af om leeftijdsgebonden (6%) medische (5%) familiale (16%) of professionele redenen (9%). Die laatste zijn dan soms tijdelijke hinderpalen. De kunst voor de clubs is om die mensen niet uit het oog te verliezen, en hen op tijd weer bij de club te betrekken, als trainer, bestuurder, vrijwilliger of wie weet scheidsrechter.

Ook weten we nu dat er toch nog heel wat kinderen meerdere sporten doen en op een bepaald moment de keuze moeten maken (7%) tussen bij voorbeeld handbal en voetbal, omdat het tijdsmatig niet rond te krijgen is, of de combinatie van lidgelden te hoog is (5%). Sommige sporten zijn wel makkelijk te combineren zoals handbal (winter) en tennis (zomer)'

Bestuurder Flor Dhanis analyseerde de cijfers op een andere manier.

Flor D'hanis: 'Ik heb gekeken in welke leeftijdscategorieën zich de ontslagen vooral bevinden, en ook hoe lang de personen die nu geen lid meer zijn lid geweest zijn. Ik heb vastgesteld dat de meeste ontslagen vallen in de leeftijdscategorie 13 tot 15 jaar. Daarna volgen nog twee kleinere pieken op 18 en op 23 jaar. Eigenlijk kan je dus stellen dat wie op zijn 23ste nog handbalt, blijft handballen. De pieken op 18 jaar (begin van hogere studies) en 23 jaar (begin beroepsloopbaan) zijn vrij makkelijk te verklaren. De uitval rond de leeftijd van 13 tot 15 jaar is volgens mij toe te schrijven aan enerzijds de noodzaak om te kiezen, en anderzijds aan toenemende zelfstandigheid rond die leeftijd. Van miniemen en kadetten wordt gevraagd om te kiezen: er wordt meer getraind in de club, en daardoor is het moeilijker te combineren met scouts, muziekschool of andere activiteiten. Handbal wordt ook prestatiegerichter: wie niet

traint zal minder spelen, wie niet goed genoeg is zal ook minder spelen. Daarbij komt dat de jongeren op die leeftijd zelfstandiger kiezen wat ze gaan doen. De ouders bepalen minder de hobby. Daarnaast heb ik ook geanalyseerd na hoeveel tijd een ontslag volgt. Hier ook is er een duidelijke tendens: wie na vijf jaar nog lid is, blijft handballen. De grootste uitstroom zien we in het derde lidmaatschapsjaar. De logische verklaring is dat het lid dat niet heel tevreden is waarschijnlijk eerst zelf een jaar op zijn tanden bijt, en vervolgens de club nog een seizoen hoopt dat het lid terugkeert. Indien dat niet het geval blijkt schrijven ze uit. In absolute cijfers zien we op die 850 ontslagen leden een uitstroom van een goeie 60 na het eerste jaar, 140 na het tweede jaar en 170 na het derde jaar. Daarna neemt het af naar 100 in het vierde jaar en 70 na het vijfde jaar.'

Blijkt dus dat het zwaartepunt van de redenen om af te haken in de sociale sfeer liggen. De remedie ligt dan ook redelijk voor de hand: grotere flexibiliteit. Alleen is de vraag natuurlijk of we dat met zijn allen willen. Willen we meer toernooien met vrije inschrijving, van week tot week, eerder dan georganiseerde competitie? Willen we flexibele lidgelden voor zij die ook nog andere sporten willen blijven doen en maar één keer op drie zouden trainen? Willen we mensen in een ploegsport die alle andere verlokkingen die over de weg passeren voornemen, zoals jeugdbewegingen, familiefeestjes, skireizen,... We moeten er aan de andere kant ook rekening mee houden dat vooral kinderen, maar ook jong volwassenen, nog steeds afhankelijk zijn van hun ouders. Die voeren hen, betalen lidgeld, betalen desgevallend ook hun kot en studies. Maar die ouders kunnen ook gescheiden zijn en ver van elkaar wonen, zodat het kind slechts één activiteit op twee aanwezig kan zijn. Moet het arme kind dat dan bekopen in extra bankzitten? Kunnen en willen we ons schikken naar een bepaalde zapmentaliteit voor sporthoppers, of differentiëren we ons net door engagement te eisen? Misschien zal het feit dat iemand handbal gespeeld heeft later een troef zijn bij een sollicitatiegesprek...

Er blijft in ieder geval veel denkwerk over, en wie over deze materie interessante ideeën of voorstellen heeft die hij/zij met ons wil delen kan die sturen naar marijn.peters@handbal.be
David Van Dorpe

Kevin Van Rooy (HC Rhino):

‘Liga Oost is een verbazend sterke reeks’

In Liga Oost staan vier ploegen in een zakdoek bij mekaar aan de kop van het klassement: 't Noorden, Tongeren, Rhino en Bocholt. In de onderlinge wedstrijden won nagenoeg iedereen al van iedereen en dus blijft de strijd er spannend. Vooral Rhino Turnhout doet opmerkelijke sportieve inspanningen om hogerop te geraken. Ze trok daarvoor het duo Kevin Van Rooy – Dries Lenaerts aan, jongens die ook al op een hoger niveau hun waarde bewezen. Kevin behoorde zelfs even tot de selectie van de nationale ploeg. Maar met Rhino komen ze beiden ‘back to the roots’. De trainer en zijn assistent.

“Ik kom dus van een hoger niveau – ik speelde bij Lommel, Neerpelt en de nationale ploeg – maar ik sta verbaasd over de kwaliteit van het spelpeil in de Liga Oost. Ik weet niet hoe het komt, want alle kopploegen doen het een beetje volgens een ander concept,” stelt Kevin van Rooy vast.

“Bij Tongeren doen ze het met een mixte van oudere en jongere spelers. Bij Bocholt treedt vooral de eigen jeugd aan, die (nog) niet goed genoeg is om in de eerste ploeg mee te draaien. Bij 't Noorden zitten enkele routiniers van Sasja, naast een aantal jongens van diverse pluimage. En bij ons in Rhino Turnhout is het

ook een bijzondere situatie. Ikzelf ben 28 jaar, maar de gemiddelde leeftijd van de ploeg bedraagt 23 jaar. Het speciale aan ons ploegje is, dat ze eigenlijk bijna uitsluitend bevolkt wordt door spelers die uit de eigen jeugd komen. Ikzelf was 18 jaar toen ik hier een jeugd-ploeg trainde. Ik ken dus nog al die jongens en zij hebben mij trouwens gevraagd om hen opnieuw te komen trainen. Vorig jaar bestond de kern op training uit twaalf spelers, nu komen er wel een twintigtal. Ik ben ook twee jongeren gaan terug halen, die gestopt waren met handballen en die nu opnieuw met hun vroegere maats trainen en spelen. Nog merkbaar-

dig is, dat wij een cirkelspeler bezitten van 28 jaar, die nog maar twee jaar handbal speelt en die kerel doet dat ontzettend goed.”

Promoveren

Bij Rhino Turnhout hadden ze dit seizoen twee doelstellingen: de derde ronde halen van de Beker van België en zo mogelijk ook promoveren.

“Het eerste gedeelte van de doelstelling werd al volbracht: we klopten Kortrijk en Meeuwen, alvorens we door Neerpelt uitgeschakeld werden. En aan de tweede doelstelling wordt gewerkt. Dat we de play-offs zullen halen, staat zo goed als vast. Alleen tellen de huidige onderlinge wedstrijden met onze play-offtegenstanders al mee voor het klassement in de play-offs. De druk is dus redelijk groot. Maar het niveau van de ploeg gaat in stijgende lijn. Toen wij vorig seizoen in januari 2012 overnamen, speelden we nog de play-downs. Dat wordt nu zo goed als zeker een stapje hoger met de play-offs. Op een jaar tijd hebben de jongens ontzettend veel bijgeleerd. En het is niet omdat wij ze vroeger al trainten, dat de spelers te familiair worden en de teugels vieren. Nee, eerst een ernstige training, maar daarna even gek doen, uit de bol gaan, naar onze vrouwenploeg gaan kijken en nadien enkele pintjes drinken. Ik denk dat de sterkte van deze ploeg juist het feit is dat ze als een hechte vriendengroep aan mekaar hangt en dat de meesten mekaar ook al redelijk goed kennen.”

Het feit dat Kevin en Dries enkele jaartjes ouder zijn, deert ze niet. “We worden door de groep met respect bejegend. Ze kennen ons van vroeger en ze weten ook wat we gepresteerd hebben in het handbal. Maar ik ken de jongens ook stuk voor stuk van vroeger.”

Niet alleen het feit dat Rhino bestaat uit een vriendengroep vormt de sterkte van de ploeg, vindt de trainer.

“Het zijn haast allemaal nog jonge gasten en dus proberen wij ook de snelheid als wapen te gebruiken. We hebben in de ploeg ook een viertal jongeren zitten, die hun opleiding in de topsportschool kregen en daardoor hebben we ook jongens met een grote technische vaardigheid. Op training krijgen we ook nog de steun van een ervaren iemand als Raf Van

Bergen, wat de trainingen nog aantrekkelijker maakt. Wedstrijden spelen, doet Raf niet (meer). Familiale redenen. Nadeel is dan weer dat we veel studenten in de ploeg tellen en de studies gaan bij hen voor. Daardoor kunnen ze soms maar op één van de twee trainingen aanwezig zijn. Niemand krijgt geld bij ons in de ploeg. Maar de mentaliteit is er zeker wel. De uitslag is belangrijk, maar er zijn allicht nog twee, drie andere zaken in het leven die veel belangrijker zijn dan sport. Natuurlijk zal de ontgoocheling groot zijn, mochten we niet promoveren, maar we weten dat we met deze groep zeker nog kunnen groeien.

Voor eigen publiek verloren we dit seizoen (tot 3 december, nvdr) nog niet. Dat enorme thuisvoordeel willen we natuurlijk nog een tijdje handhaven. Zelf had ik niet verwacht dat dit zo'n sterke reeks zou zijn, dat het zo plezant zou zijn, want eerlijk gezegd: ik amuseer me razend goed hier bij Rhino,” grijnst Kevin Van Rooy nog.

Marcel Coppens

Innovation Crew

Eind oktober waren 15 Deense jongens en meisjes enkele dagen te gast in het Dommelhof. Zij maken deel uit van een opleidingsproject voor toekomstige clubmedewerkers in Denemarken. Denemarken is een groot handballand. Slechts 5,5 miljoen inwoners, maar wel meer dan 100.000 handballers, of bijna 20 keer meer dan in Vlaanderen. Denemarken is dan ook nog eens Europees kampioen bij de heren, en bij de dames meervoudig Olympisch kampioen. Van een ander uitgangspunt gesproken!

Anna Heide, de coordinatrice van het project beaamt dat ook: 'in Denemarken weet iedereen wat handbal is, elke week zijn er wel een heren- en een dameswedstrijd op TV, de zenders bieden tegen elkaar op voor de rechten op de competitie, de Europacup en de nationale ploeg. Handbal spelen is dan ook één van eerste keuzes in het sportaanbod, en Denemarken is royaal bemeeten aan handbalinfrastructuur. Volleybal en basketbal zijn minder populair. Maar ook in Denemarken is het een zoektocht naar bestuurders, vrijwilligers, financiële middelen, scheidsrechters enz.'

Anja Birk uit Aalborg beaamt: 'Ik ben actief

bij een relatief kleine club uit Aarhus, maar we hebben er toch 8 dames seniorenploegen en dat dit is voor de zaalbezetting niet altijd evident.'

Opvallend was in ieder geval de aanstekelijke positieve ingesteldheid waarmee ze hun sport benaderen, het cluboverschrijdende handbalgevoel dat ze allemaal bijdragen aan een groter geheel: "het Deense handbal", het plezier waarmee ze samen de zaken aanpakten en ook de financiële onbaatzuchtigheid van hun inzet.

De redenen waarom ze zich ingeschreven hadden voor het project waren onder andere

dat ze allemaal zin hadden om een netwerk uit te bouwen tussen allemaal andere jonge mensen van over heel Denemarken, de ervaring die ze opdeden voor zichzelf en hun vereniging, het uitzicht om mee te kunnen helpen bij grote organisaties die in Denemarken op stapel staan zoals het EK 2014 of het WK Beachhandbal in Randers, en wie weet, een kans om ooit voor het Deens handbalverbond te kunnen werken.

De leerlingen van het Sint-Hubertuscollege in Neerpelt werden op twee locaties, in het College en het Dommelhof, vergast op de 'Handbalkaravaan', een in Denemarken door de schoolsportfederatie bekroond concept.

Anna Heide: 'Het is een soort mega-instuif, waarbij een variëteit aan activiteiten aan bod kwamen. Er was minihandbal, streethandbal, trickshots en zelfs een handbalmix met een systeem van handicaps, zodat iedereen aan bod kwam binnen hetzelfde spel, ongeacht lengte, leeftijd, geslacht of niveau. Een doelpunt gescoord door een jongen uit het vierde leerjaar

geeft daarbij minder punten dan een doelpunt gescoord door een meisje uit het tweede leerjaar. Daardoor is er een bijkomende motivatie om iedereen bij het spel te betrekken.'

Tussendoor werd er flink uitgewisseld met de aanwezigen, vertegenwoordigers van clubs, PK, trainers en medewerkers van de federaties. De lidgelden in Denemarken bleken zo relatief vergelijkbaar te zijn met de in België geldende lidgelden. In Denemarken wordt er bij de kleintjes relatief weinig getraind (1 keer per week onder de 8 jaar, 1 tot 2 keer onder de 12 jaar en meestal maximum 3 keer tot 16 jaar) om vroegtijdige burn out te voorkomen. Maar multisporten en combinatie wordt tot 16 jaar zo veel mogelijk gestimuleerd. De Denen hebben ook al hun commissies ontubbeld (zo is er bij voorbeeld een jeugdcommissie Elitesport en jeugdcommissie Sport voor Allen etc) en recent een aantal onderafdelingen samengevoegd om efficiëntiewinsten te boeken.'

David Van Dorpe

M/V met talent

Word jij bestuurder van de VHV?

De Algemene Vergadering van de VHV zal dit jaar doorgaan op vrijdag 22 maart 2013 in Berchem. Dit jaar lopen de mandaten af van 4 bestuurders (Romain Martens, Freddy Lievens, Flor Dhanis en Tony Bielen), en omdat één mandaat niet meer ingevuld was, kunnen er die dag 5 bestuurders verkozen of herkozen worden. Wie graag wil meebouwen aan de toekomst van het handbal in Vlaanderen kan zijn/haar kandidatuur stellen per mail naar de Secretaris-Generaal van de VHV, David Van Dorpe david.vandorpe@handbal.be

Wie wil weten wat zo'n engagement met zich meebrengt mag uiteraard ook contact opnemen. Bestuurders van de VHV vertegenwoordigen in de eerste plaats het handbal in Vlaanderen, en niet hun club of een belangengroep. Specialisatie in een bepaalde materie (burgerlijk of op handbalgebied) is uiteraard wel een voordeel.

Naar aanleiding van een enquête door de EHF bleek dat de dames zeer zwaar ondervetwoordigd zijn binnen de mandaten van de VHV en de KBHB. We zouden dan ook met veel plezier enkele dames verwelkomen! Op de 50 bestuurders en commissieleden van de KBHB bleken er slechts...2 dames te zijn, die dan ook nog eens op de loonlijst staan van de VHV en de LFH. Er zijn geen vrouwelijke waarnemers actief in België en op de 271 geregistreerde A en B trainers in België zijn er slechts 31 dames.

Het beroemde adagium "no taxation without representation" (uit de Amerikaanse onafhankelijkheidsoorlog) moet in deze dan ook voorafgegaan worden door "no representation without participation"

“De Topsportschool bezorgde mij een goede voorbereiding”

Is het niet de droom van iedere handballer om ooit te mogen spelen bij een Europese topclub? In het recente verleden slaagden slechts enkelen erin een plaats te bemachtigen bij een Duitse of een Franse topploeg. Maar dat beperkte lijstje zou nog wel eens kunnen uitgebreid worden met een nieuwe naam: sinds dit seizoen traint de 18-jarige doelman Nicholas Plessers immers mee bij het gereputeerde Gummersbach. Nee, geen familie van de Limburgse voetbalfamilie Plessers. Maar zijn ambities zijn niet min: hij wil profspeler worden in het handbal. Belangrijk detail: hij heeft geduld en weet dat hij de toekomst voor zich heeft. Toch even polsen hoe de eerste maanden verliepen in Duitsland.

Hoe kwam je eigenlijk bij Gummersbach terecht?

Nicholas Plessers: “Ik kreeg van Robert Nijdam het bericht dat die club op zoek was naar een linkerhoek en een doelman. De rest moest ik zelf oplossen. Ik stuurde dus een mail naar de club en ze nodigden me uit op een trainingsstage. Ik veronderstel dat Robert, die me kende van de Topsportschool, al wel één en ander over mij verteld had, maar hoe dan ook: de testen verliepen positief en ik mocht naar de handbalacademie van Gummersbach komen.”

Een hele aanpassing allicht, want waar speelde je vroeger eigenlijk?

“Tot ik 12 jaar was, combineerde ik paardrijden met handballen, maar toen moest ik kiezen van mijn ouders. Eigenlijk deed ik dat paardrijden niet zo graag en dus werd het handbal. Aanvankelijk bij Meeuwen-Gruitrode, waar ik heel veel te danken had aan de opleiding als doelman bij ex-internationale doelvrouw Anja Geusens, toevallig ook mijn buurvrouw. De laatste twee seizoenen speelde ik bij Tongeren, waar de concurrentie heel groot was en waar ik ook veel aan Predrag Dosen en Jos Schouterden te danken had.”

Was de aanpassing aan het leven in Duitsland toch niet moeilijk?

“Niet echt, want ik had er vier jaar Topsportschool opzitten, waarvan twee op het internet. Ik was dus al vijf dagen op zeven van huis weg. Maar anderzijds is Gummersbach ook niet zo heel ver van Limburg verwijderd. Ik haalde nog snel mijn rijbewijs voor ik naar Duitsland vertrok en mijn ouders komen regelmatig wel eens over naar mijn nieuwe thuis.”

Een groot verschil met de opleiding in België?

“Eigenlijk ook niet zo veel. We hebben er acht tot negen trainingen per week, plus nog twee keer krachttraining. Dat verschilde niet zo veel van de opleiding in de Topsportschool. Het enige verschil is misschien dat de zaken in Gummersbach iets steviger aangepakt worden. Ze spelen hier ook een ander soort handbal. Bij ons wordt de bal te lang rondgespeeld. In Duitsland zijn er veel sneller doelpogingen.”

Kon je al de eerste ploeg van Gummersbach bewonderen?

“Nog niet dikwijls, want ofwel hebben we soms tegelijkertijd trainingen, ofwel speel ik in de wedstrijden met de A-jeugd mee. Dat zijn jongeren tot 19 jaar. Ik ben, buiten een Bosniër, de enige buitenlander en ja, er worden wel wat grapjes gemaakt over de Belgen. Maar ik ben er alleszins goed opgevangen door de trainers en de medespelers. Voor het fanionteam zijn ze trouwens een nieuwe sporthal aan het zetten met een capaciteit van 4000 zitjes tegenover 2500 op dit moment. Maar de matches die ik meemaakte, waren wel heel speciaal. Dit is een ander soort handbal.”

Woon je daar op een appartement?

“Overdag moeten we natuurlijk naar de handbalacademie, maar er is een samenwerking met een hotel in Gummersbach, waar ze op de bovenste verdieping acht appartementen afgehuurd hebben voor de spelers. We zitten er met twee spelers op één kamer. Het eten gebeurt in het hotel op kosten van de club. Een geluk voor mij, want ik kan echt nog niet koken.”

Hoe zie je de eigen toekomst tegemoet?

“Ik kan maar tot het einde van het seizoen in de handbalacademie blijven, maar nadien zou

ik kunnen meedoen met de ploeg van Gummersbach, die in de derde Bundesliga speelt. Je krijgt dan wel iets minder training, maar er is niet zo'n groot verschil, buiten dat je natuurlijk hoofdzakelijk tegen volwassenen speelt. Ik weet nog niet wat de club zinnens is met mij. Er was even sprake van een Zweedse club, maar dat is maar een vaag gerucht. De kans dat ik opnieuw bij een Belgische club kom spelen, is eerder klein, want ik wil in Duitsland wel werken aan het bereiken van een profloopbaan in het handbal. Misschien dat ik volgend jaar ook nog wel iets ga bij studeren, want ik heb wel mijn diploma middelbaar onderwijs en dat doe ik nu in het Duits nog eens over, zonder testen of taken evenwel. Heel goed voor mijn Duits natuurlijk."

Dat kan van pas komen als een doelman

zijn verdediging goed wil opstellen...

"Maar dat verloopt nu ook al best, hoor. Ik gebruik eenvoudige woorden en dat verstaan ze wel."

Waaraan zal je nog moeten werken om een echte topdoelman te worden?

"Ik denk in de eerste plaats dat ik nog veel ervaring zal moeten opdoen tegen sterke(re) ploegen. Ik weet wel dat ik een goede basis bezit, maar er kan zeker nog beterschap optreden qua sprongkracht, qua fysieke elementen, qua techniek en zeker qua positiespel. Het gaat er hier immers ook krachtiger en sneller aan toe."

Je bent ook doelman van de Belgische nationale juniorenploeg. Wat is daar de ambitie?

"We zitten in het WK-kwalificatietoernooi in Hongarije wel in een zeer zware groep, zodat verdere kwalificatie zo goed als uitgesloten is. Hoe sterk de huidige generatie Belgische jongeren is, kan ik in feite moeilijk zeggen. De voorbije maanden werd de ploeg regelmatig geteisterd door verschillende blessures, zodat we zelden op ons sterkste niveau konden trainen of spelen. Ik heb nu ook een beetje last aan de schouder, maar ik weet dat het van voorbijgaande aard zal zijn. In onze sport heb je altijd wel ergens pijn." (grijnst)

Marcel Coppins

maar tot het einde van het seizoen in de handbalacademie blijven, maar nadien zou

Ons team is steeds op zoek naar clubs voor samenwerking.
Neem vrijblijvend contact met ons op, ons team staat graag
voor u klaar met verdere uitleg.

Het Pivoteam

Verdelers van:

KEMPA - HUMMEL - SALMING - ERIMA -
JAKO - CAWILA - SELECT -
CON SPORT - MIZUNO - DIP'N GRIP -
PIXOFF - SOAPON - SPALDING

de.pivot@telenet.be

DE PIVOT

HANDBALSHOP.P.BE

Honnestraat 23
3700 Tongeren

0473/295 541

WIN MET DE ZON!

Goed voor het milieu.

Zonnepanelen zetten de energie van de zon om in elektriciteit zonder dat er, in tegenstelling met fossiele brandstoffen, CO² wordt uitgestoten. Op die manier werk je actief mee aan een schonere wereld.

Goed voor je portefeuille.

Bestellen via deze actie biedt u persoonlijk een aantrekkelijke korting. Naar gelang van de grootte van de installatie waar u voor kiest loopt uw voordeel op. Voor een gemiddelde installatie bijvoorbeeld, betekent dat al gauw een korting van € 250!

Goed voor je club.

Hoe hoger het aantal bestellingen, hoe meer geld de handbal ter beschikking krijgt om de werking van uw club te steunen. Voor elke bestelling stort Solar Living een bijdrage in een fonds ter ondersteuning van de handbalclub.

Ga nu naar
www.winmetdezoon.be
en doe je voordeel!

